

OVIDIO GAINA
(Stan M. Popescu)

**CRAMPEIE
DIN
SBUCIUMUL**

EXILULUI

13 Ianuarie, 2001 - Buenos Aires

De același autor (Stan M Popescu - Ovidiu Gaina)

1) «El hambre de Dios»

(De Pascal a Sain Exupery»)

Editorial Perlado, Buenos Aires,
1955

2) «Introducción a la Filosofía de
la Historia»

Editorial Luis Laserre Buenos Aires,
1961

3) «Auge y Ocaso de la Aristocra-
cia»

Editorial Sala, Madrid, España

4) «Autopsia de la Democracia»

Un estudio de la anti-religión,

Editorial Euthymia, Buenos Aires,
1984

5) «La obsesión por el cambio o
la revolución permanente»

Editorial Euthymia, Buenos Aires,
1988

6) «Cultura y Libertad»

Editorial Euthymia Buenos Aires,
1990

OVIDIU GAINA

(Stan M. Popescu)

CRAMPEIE

DIŢ

SBUCIUMUL

EXILULUI

13 Ianuarie, 2001

Buenos Aires

OVIDIU GAINA
(Stan M. Popescu)

CAPTANULUI
SI
VII

**CRAMPEIE
DIN
SBUCIUMUL
EXILULUI**

13 Ianuarie, 2001
Buenos Aires

OVIDIU GAINA
(Stan M. Popescu)

*Cer scuze pentru erorile
strecurate*

13 Ianuarie, 2001
Bucuresti

CUVANT INAINTE

CAPITANULUI SI LUI MOTA

cu adâncă umilintă

Aceste amintiri... când, dacă nu as fi
citit într-o revistă editată de... din Bucuresti
("Permanente", Anul III, Mai 2000) ceva care m'a
umit si surprins profund... moment dat am crezut
chiar), că citiam o continuare (sub alt nume) a revistei
sustinenta economică de... Politie, "Cruciada
Romanis vului", distribuită cu scripul de produce confuzii
in randurile legionare... (prin anul 1936)...

Iată ce-am citit: "Curios este însă ca de câțiva ani
strategia adversarilor Mișcării abundă în elogii la
adresa lui Corneliu Codreanu, și prin contrast,
încearcă să minimalizeze pe Horia Sima printr'o
comparație între acesta și înaintașul său"...

Insolenta, netrebnicia și ineptia autorului articolului
"Comandant al Legiunii și soldat" sunt atât de evidente,
încât numai un individ care suferă de desintegrarea
progresivă a funcțiilor psiho-mentale, adică un
schizofrenic, ar fi putut înjgheba asemenea silogisme și
asemenea raționamente...")

...după alte... comunicat și... în București, autorul menționat are
...contrast cu stful trăzierilor legionare...

CUVANT INAINTE

Aceste amintiri nu ar fi apărut nicicând, dacă nu as fi citit într'o revistă editata de Fundatia Manu, din Bucuresti ("Permanente", Anul III, Nr. 5, Mai 2000) ceva care m'a uimit si surprins profund. La un moment dat am crezut chiar), că citiam o continuare (sub alt nume) a revistei sustinuta economic de Prefectura de Politie, "Cruciada Romanismului", distribuită cu scopul de produce confuzii in randurile legionare... (prin anul 1936)...

Iată ce-am citit: "Curios este însa ca de câtiva ani strategia adversarilor Miscarii abundă in elogii la adresa lui Corneliu Codreanu, si prin contrast, încearca sa minimalizeze pe Horia Sima printr'o comparatie între acesta si înaintasul său"...

Insolenta, netrebnicia si ineptia autorului articolului "Comandant al Legiunii si soldat" sunt atât de evidente, încât numai un individ care suferă de desintegrarea progresivă a functiunilor psiho mintale, adică un schizofrenic, ar fi putut înjgheba asemenea silogisme si un asemenea rationament...*)

*) De altfel, dupa câte mi s'a comunicat si măturisit in Bucuresti, autorul mentionat are o viata in complect contrast cu stilul trăirilor legionare...!

Cu publicarea acestor amintiri sper să ajut camarazii și românii în general pentru o cunoștință mai obiectivă a învățăturilor primite de la Corneliu Zelea Codreanu, Ionel Mota, Vasile Marin, Gârcineanu, Polihroniade, Banea și ceilalți eroi și martiri legionari**)...

Trairile mele ca Frate de Cruce și Legionar (în FDC "Sf. Gheorghe" din Rădăuți și FDC "Nită Constantin" din Campulung-Buc), în Tabăra de muncă de pe Rarău (1935) și Carmen Sylva (cu prezenta Căpitanului), la fel ca și temnitele făcute la Cernăviți, Galata, Doftana, Inchisoarea Militară Iași și Chisinau (între Martie 1938 și Iulie, 1940), precum și lupta de la 3 Septembrie la Vâlcele, împreună cu Lucian Caramlau, Donat Sultan, etc., apoi viața în "Gărzile Incazarmate" (București) și exilul în Berckenbrück, Rostock, Warnemunde și Buchenwald, toate le dădusem în scris Comandantului, în Schliersee, înainte de plecarea în Anglia, pentru antrenamentul de a fi parasutat din nou în nordul Carpaților cu scopul de a lupta contra comunismului .***).

***) De remarcat este că nici unul dintre eroii, martirii și marii comandanți nu a avut norocul să moară în pat, cum s'a întâmplat cu Comandantul Horia Sima!...

****) Comandantul i-a predat lui Borobaru cele 30-40 de pagini care conțineau amintirile mele, iar acesta le-a pierdut. Nu cred că se mai pot trăi pentru a le reconstrui...

CATEVA TRASATURI GENERALE A PERSONALITATII COMANDANTULUI HORIA SIMA

"Et hoc est omnis homo" (Eccl. XII, 13)

Obisnuia să generalizeze lumea și situațiile. Consideră (sau, uneori era chiar convins) că o persoană născută și educată într'o anumită regiune, în mod forțat trebuia să aibă caracteristicile pe care el și le închipuia că existau în indivizii respectivi. Avea o părere formată de particularitățile și calitățile transilvaneanului, banataneanului, bucovineanului și ploesteanului. Accepta pe orice legionar, dar conditiona însărcinările, în funcție de caracteristicile atribuite, nu atât ca om, cât ca "regiune..."

Trăia în permanentă tensiune, lucru care îl obliga să somatizeze în parte prin mici, dar dese ticuri nervoase (ridica brusc capul, închidea ochii pe jumătate încruntându-i, chiar dacă nu vorbea cu nimeni; când păsea și se plimba alături de cineva, se oprea deodată, sin motiv, apoi dându-și seama că era observat, întreba orisice numai ca să justifice gestul irational. Se controla mult, numai când era însoțit de o familie sau necunoscuti. Era atâr, de convins de perfectiunea calităților sale, încat acest lucru îl împiedeca să aibă, o auto-contemplare lucidă și obiectivă de sine. Una din trasaturile caracterului care se observa mai des era tendința de a flata camaradul (subaltern) în

asa fel încât acesta să fie oarecum obligat de a-l servi incondiționat. Nu ascundea deloc curiozitatea de a asculta criticile facute de un subaltern cu referința la alt camarad. Mai mult, uneori chiar încuraja acest fel de observații critice, pentru a-i da a înțelege că cel criticat nu se poate compara cu interlocutorul prezent. Intuitiv și nivelul ridicat al inteligenței îi permitea să cunoască și "ghiciască" slăbiciunile camarazilor. Întrebuința înaintarea în "grad" ca o efectivă armă pentru a-l asigura ca era indiscutabil colaborator și credincios personal. Înființa mai multe "funcții" și "bătălii" pentru a conserva interesul și manifestările de credință în mod permanent (spre ex.: "Corpul leg. vechi", "Comitetul de o mie", "Batalia pentru publicarea presei", sau edițiilor sau cartilor personale pe care le scria, etc.). Ajunseseră să "înainteze în grad" chiar pe unele soții a legionarilor mai activi (deși erau streine...). Ici colo "ridica" în grad pe acei camarazi care începeau să dea semne de amorteală. La un moment dat toți camarazii sau simpatizantii aveau gradul de "Com. Ajutor, Comandant legionar" sau "Comandant Legionar General". Nici un camarad (dintre cei 92 care îl urmau după durerosul adulter), nu era simplu legionar...").

Era neiertător și netolerant cu aceia care "îndrăzniră" să-l părăsească din cauza adulterului. Mi-amintesc că în 1964-65/66, de câte ori plecam în Europa, mă întâlneam cu Dr. Victor Apostolescu, Prof. Nagacevischi, Gh. Tase și ploesteni, Ing. Boeru, Gh. Racoveanu, Horia Stamatu,

Prof. Carsteanu, Av. Virgil Popa, ing. Culica, și încercam să-i conving să se alăture din nou sub sefia lui Horia Sima. Le povestisem că în Buenos Aires, vorbind cu camarazii din San Juan aceștia erau de acord, cu condiția ca Comandantul să facă un act de căință și iertare în prezența celor mai cunoscute figuri legionare. ..Când îi propusei Comandantului, acesta îmi răspunse: "Impăcarea se va face numai pe vârful Carpatilor"...) În timpul acelei conversații observai în gest, privire și atitudine în general, o evidentă indispoziție și iritare. Renunțase la un grup de două sute de legionari activi din exil, numai pentru ca nu putea, accepta recunoașterea unei greșeli sau păcat comis...! Majoritatea celor două sute erau profesioniști, și intelectuali care se făcuseră cunoscuți în țările în care lucrau și-și desfășurau activitățile. Din cei 90 camarazi care îl urmau numai un foarte mic procentaj era cunoscut în țară de către camarazii din temnițe, în schimb dintre ceilalți cam toți erau cunoscuți prin luptele date sub comanda Capitanului...

Cred că în timpul prigoanei carliste ajunseseră să perfecționeze o abilitate specială care caracterizează mai curând politicul subversiv. Obligația de a menține mereu contactul cu diferitele regiuni și orașe, îi dezvoltă anumite trăsături de caracter care aparțin mai curând "subversiunii": călătoriile nocturne, căutarea de gazde sigure, mesagiile cifrate, strângerea în secret a cotizațiilor, formarea "curierilor secreți" (în Bucovina l-am avut pe

Dragos Popovici (Instr.Leg.), seful curierilor din toată regiunea (Bucovina, Basarabia si Moldova), asasinat de poliția carlista în 1939.

Acest fapt, obisnuinta de a se misca pe meridianele “ascunzisorilor”, “secretelor”, “curierilor secreti” si transmisiunii ordinelor “cifrate”, i-a dezvoltat un simt special de “oportunitate”, “cameleonism”, “adaptare la situatie si împrejurare”, obisnuinta de a se simti “cârțiță” si a profita slăbiciunile altora pentru a se afirma si a se “salva”, pentru a se afirma si “supravietui”... In timpul cât a fost nevoit să conducta Miscarea cu 90 de camarazi, cred că jumătate din acestia ajunsera să se obisnuiască - în parte - cu acest stil de “trăire semi-secretă în binele ajungerii scopului propus”. Adică a fi luptător “politic” si a lupta pentru a putea supravietui invingand “dusmanul politic”. Evident, nimeni nu ar putea să reprobeze acestor “luptatori politici” “greselile” si “caderile” comise in timpul activitatilor “subversive”, activități cari nu permit multe momente libere pentru adăparea la izvoarele aducatoare de mântuire sufleteasca, si aspiratiilor anagogice... Aceia care plutesc pe valurilor unor permanente “praxis” de ambiguități greu, foarte greu ar putea să-si păstreze intimitatea împodobită cu virtutiile onoarei si a integrității morale. Mi-amintesc că la San Paulo (Brazilia) în casa lui Nicu Iancu (alături de Ghită Costea a fost unul dintre putinele grade legionare din timpul Căpitnului, care îl urmau de Comandant) am

discutat această temă recunoscând greutatea de a conserva curătenia sufletească si legile onoarei în camarazii care au fost nevoiti (sau au dorit) să lucreze “subversiv”. Viata “in ascuns”, obligă la renuntarea principiilor de autenticitate, si, in acelas timp “obligă” acceptarea unor reguli de joc bazate in “fictiuni” si “simulari”, cari obligă ca individul sa “falsifice” realitățile trăite , deci să desvolte calitățile necesare pentru a ascunde realitatea si autenticitatea gândurilor proprii, intentiilor reale si finalităților ultime. Pentru atingerea acestor scopuri individul este împiedecat de a intrebuița armele, procedeele si normele considerate “onorabile” (cel puțin in majoritatea actelor si actiunilor), în schimb “abiliteaza” îndrituieste si “justifică” actiunile si procedeele cari apartin subversiunii axiologice, deci amoralității si imoralității.

Obligatia autoimpusă de a pluti pe meridianele fictiunii (deci a falsificării realității si trăirilor reale), chiar dacă lesneste o existenta plină de succese economice-materiale (care produc o inflatie de vanitate), nicicând nu reuseste să păstreze în suflet curătenia necesara, în care să domnească credinta în Dumnezeu.

Cred ca din acest motiv Comandantul nu prea era credincios. Atat in Asunción de Paraguay, Santiago de Chile, cat si in Buenos Aires, nu ma prea însotea la slujbele religioase din bisericile ortodoxe sau catolice. Intr’o zi, in

Hotelul Carreras din Santiago de Chile, Comandantului ca nădărușind că din Biblia mea. Așteptam să coborim pentru a cină. Deodată mă întrerupe din lectură și-mi spune "Dumnezeu este dragoste" așa scrie în prima scrisoare a Sf. Ioan!!!"

Am rămas surprins. Credeam că această afirmație a Sfântului Apostol Ioan din prima Scrisoare (4,8-16) îi era demult cunoscută. Tonul de surpriză plăcută mi-a atras atenția. Însemna că ideea, cuvântul Sfântului Ioan fusese citit pentru întâia oară...! În 'tot timpul lecturii cărților publicate de Comandant, de foarte puține ori apare o referință la Dumnezeu, Christos sau Sfânta Fecioara Maria. Nici măcar la Sfântul Arhanghel Mihail...

Nu m'am prea mirat deci de faptul caracterului fricos care-l caracteriza, dar pe care stia să-l simuleze prin permanenta subliniere a admirației față de ispravile eroice a Căpitanului a lui Mota și celorlalți martiri legionari. Faptul că reușise să formeze echipa de pedepsire a lui Călinescu și echipa trimisă cu parasutele în 1953 (Tanase - Golea) care nu ajunseseră să înceapă operațiile de sabotaj a Statului condus de Gheorghiu Dej, și fusese executat numai puțin după parasutare, îl făcuse pe Comandant să se "identifice" cu "curajul în fața morții" a camarazilor executați de călăi. Pentru Comandant tot timpul refugierii în Germania (după caderea Reichului) a însemnat un sir de "fugi", însoțite de teama de a fi prins și de a muri. Ne descrie în mod patetic cele pățite la trecerea Alpilor spre

Franta, când fusese însoțit de Dr. Bulbuc și de Aurel Popescu. Descrierea morții Doctorului Bulbuc este cutremurătoare, iar Comandantul nu se îndoiește o clipă de a recunoaște că **suferi un act de tristă lasitate**, când nu interveni nici măcar cu cuvântul pentru a-l convinge pe bandit de a se mulțumi cu geanta cu bani, și să-și salveze viața!

În Hotel Imperial (din Viena) de câteva ori l-am însoțit chiar în timpul bombardamentului în beciul hotelului, împreună cu Borobaru (în lunile septembrie, octombrie și parte din Noiembrie 1944 îmi făceam datoria de Comandant Legionar care îl însoțea pretutindeni pe Comandant, împreună cu Borobaru și, uneori Popinciuc și Leonties). Borobaru stătea pe scaun fără să se miste. Comandantului se ridica, din când în când plimbându-se nervos. Uneori se oprea în fața mea (care cetiam Sf. Evanghelie) și mă privea fix. Când se îndepărta îl priveam cu coada ochiului. Muschii sub ochi îl tremurau, iar buzele se miscau ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Aveam impresia că era cuprins de o groază neîmăpomenită la gândul că o bombă i-ar putea stinge viața. Nu-mi puteam explica frica Comandantului în fața posibilității de a muri, deoarece noi, toți legionarii care trecuserăm prin educația cuibului, sau a Fraților de Cruce, Taberilor de muncă (Carmen Sylva, Rarau, Delul Negru, etc.) și a temnitelor toți, aveam ceva în comun: nu prea

ne era frica de moarte... Mai curând o sfidam în vremurile de prigoane și băjenie.

Si totusi , în adâncul sufletului meu îl scuzam. Imi spuneam: desigur, Dumnezeu l-a inzestrat cu mari calități și virtuti (pe care nu reusise să le demonstreze până atunci) și consideră ca de viața lui depinde tot destinul Legiunii și a Neamului... Indoiala mare a pătruns în sufletul și mințea mea numai la București, în 1946, în timpul convorbirii cu Comandantul Petrascu. Mi-am zis: Sigur, are dreptate Petrascu, el Comandantul trebuia să fie venit și să fie ridicat steagul revoluției românești și legionare contra cotropitorilor și comunistilor! Mota a mers să moară la trei mii de kilometrii departare de țară ca să lupte contra comunistilor, iar el Comandantul Mișcării Legionare n'a avut curajul să lupte în propria lui Patrie contra bolșevicilor!?!

Insotind pe Comandant la Asunción (Paraguay), Santiago de Chile și Buenos Aires

(April - Iunie 1979)

În Asuncion (Paraguay) locuind în aceeași cameră la hotel și asistând zilnic la congresul Consiliului (sau Asociației) Internationale Anticomuniste, i-am prezentat situația realității latino-americane, și, în special, a țărilor cu guverne "de facto" (militare) din Paraguay, Chile, Argentina, Uruguay, etc.) conduse de generali ca Strössner Pinochet sau Videla, Lanusse, etc.). Statele Unite aveau tot interesul să mențină pacea, pe care Fidel Castro voia să o des-stabilizeze, în vederea comunizării Americii Latine. Chiar începuse cu trimiterea echipelor de guerrilla, iar una din ele a fost condusă de Che Guevara, (în Bolivia). Pentru acest scop Uniunea Sovietică reusise să atragă parte din nemulțumiri cu ajutorul preoților catolici nemulțumi (din "Lumea a treia") (care începuseră să facă front comun cu sectoarele marxiste sprijinite de Fidel Castro - antrenate pentru lupta teroristă).

CIA americană ajută militarii care reușiseră să îndepărteze guvernele democratice corupte (amestecate în cele mai rusinoase afaceri pentru îmbogățirea stratului politic). Militarii, ajunși la putere se obișnuiră și imită clasa politică, considerând că conducerea unui guvern era sinonimă cu îmbogățirea personală. Acest lucru măria

numarul de nemulțumiți și adăncea mizeria în populație. Sectoarele care trăiau în totală sărăcie sprijiniră mișcările teroriste antrenate de Fidel Castro și de Ceausescu. Statele Unite făceau apel la militarii care mentineau pacea, dar continuau sistematicul jaf în numele “ordinei și autorității”.

Lipsa de conștiință morală și degradarea morală a lui Strössner, Pinochet, etc. erau atât de evidente, încât numai intervenția guvernului Statelor Unite putea să mențină la putere pe generali.

Totuși, guvernele militare, deși furau, aveau un avantaj: mentineau ordinea și luptau împotriva organizațiilor teroriste dirijate de comunismul internațional.

Ajuns în Asunción (20 Aprilie 1979) am putut lua contact cu un ofițer superior, asesor al Președintelui Strössner. Îi explicai pe larg lupta Mișcării Legionare, sacrificiul eroilor Mota-Marin, influența avută de Căpitan în mișcările nationaliste din Franța, Italia, Spania, îi arătai cărțile aduse cu mine (traducerile cărții Căpitanului în spaniolă și germană, precum și “Cărticica Sefului de Cuib”) și-i explicând rolul pe care îl avea o mișcare nationalistă în formarea spirituală și morală a unei națiuni (cu exemplul avut între tinerii studenți ai Universității “del Salvador” și a Universității Catolice din Buenos Aires, unde formaseră cuiburi și începuseră să publice

“Insemnarile dela Jilava”, “Cărticica Sefului de Cuib” precum și câteva din articolele lui Mota din “Cranii de Lemn”), Generalul paraguayean rămase impresionat și-mi promise să obțină o audiență pentru Comandant, în scurt timp.

A doua zi sosi și Comandantul însoțit de Mailat și de Carăp. M’am pus din nou în contact cu generalul-adjutant al Președintelui Strössner, iar acesta și-a exprimat dorința să-l cunoască întâi pe Comandant. După ce avu loc întrevăderea cu Comandantul și cu mine, Generalul ne-a rugat să așteptăm terminarea congresului pentru a ne prezenta lui Strössner.

La închiderea congresului, Comandantului mi-a prezentat pe Profesorul din Washington (îmi scapa numele) catedratic de sociologie, cu care am stat de vorbă aproape trei ore, în mijlocul congresistilor. Î-am uitat numele, dar stiam de la congresisti că era “reprezentatul oficial al CIA”...NU mi-a făcut impresie bună pentru că nu prea cunoștea realitatea luptei contra comunismului, iar de Mișcarea Legionară avea idei vagi.

Impresia avută i-am comunicat-o în aceeași noapte Comandantului: Profesorul american îmi dadu a înțelege ca guvernul Statelor Unite nu era interesat în trimiterea echipelor în spatele frontului comunist, ci numai de menținerea unui spirit anticomunist în lumea liberă. Americanii doreau să contribuiască la conservarea

sănătății “politice”, adică să oprească propaganda comunistă în lumea liberă. Atat!

Zădarnică a fost așteptarea noastră. Generalul asistent al lui Strössner mi-a răspuns că întrevăderea nu are nici un rost, deoarece Președintele Paraguayului nu era dispus să facă un pasaport Comandantului, deoarece nu voia să intre în conflict cu “normele internaționale”...

În timpul cât a ținut congresul am avut ocazia de a-l cunoaște pe Colonelul Rodríguez, atașat militar al Generalului Pinochet, Președintele Republicii chilene, care mai era și unul din fruntasii tineretului naționalist din Chile. Citise cartea Capitanului și încă una scrisă de un chilen, care descria doctrina legionară după povestirile unui legionar care trăise câțiva ani în Chile (Poate să fi fost Isar?). Colonelul Rodríguez era entuziasmat cu cunoștința Comandantului și ne invita pe amândoi să vizităm Chile. Perspectiva era alta. Eram foarte optimist de data aceasta, iar Comandantului respira bucurii.

Ne-am întors însă, întâi la Buenos Aires, împreună cu Comandantul. Eu nu puteam lipsi prea mult de la catedrele unde țineam prelegeri de psihologie (Universitatea Salvador și cea Catolică din Buenos Aires). Afară de asta eram și Directorul Institutului de Psihologie Aplicată la Industrie, iar colaboratorii aveau nevoie de mine. Totuși, după trei săptămâni, am luat zborul spre Santiago de Chile.

În aeroport ne-au primit aproape oficial. Colonelul Rodríguez, în uniformă cu încă alt major (din anturajul lui Pinochet) și Șeful organizației naționaliste pe tot teritoriul chilen.

Ne-au lojit la cel mai bun hotel (“Carreras”) și am început activitatea. Comandantul a deschis prima sedință în fața a 20 tineri șefi a Facultăților de Filozofie, Sociologie, Drept și Medicină. În fiecare zi le vorbea Comandantul, apoi le explicam cum era organizația Fraților de Cruce, Frății de Cruce, Cetățuile și Cuiburile. Le-am dat un exemplu în limba spaniolă, după sedința unui cuib (luând ca exemplu Carticica Șefului de Cuib, apoi le-am descris sedințele Frăției de Cruce și semnificația fiecărui gest și act. Apoi am trecut la organizarea pe țară: cum exista în 1937/38: “Prietenii Legiunii”, “Comertul Legionar”, Restaurantele legionare, “Legiunea Sportivă”, “Corpul Muncitoresc”, “Studentimea legionară”. “Taberele de Muncă voluntară”, “Scolile de Cadre”, “Carmen Sylva și cei 500 șefi de Frații” care luaseră parte, “Marsul de la Sabla” și sedințele de noapte cu Capitanul, cum se lucra în Taberile de Muncă (cu exemplul Rarău, Chisinau, Dealu Neagru, etc.)

Împreună cu Comandantul, zi de zi, cam trei ore pe zi, la sediul naționaliștilor chileni, ne întâlneam și discutăm. Totuși își luau note și nu mai încetau cu întrebările.

Comandantul era încântat. Și eu eram convins că naționalismul chilen trebuia să învingă.

Atat Colonelul Rodríguez, cât și șefii tinerilor naționaliști făcuseră tot posibilul și ne contactară cu Șeful Serviciului Secret al Generalului Pinochet. Într-o bună zi Colonelul Rodríguez ne invită să-l însoțim la cartierul general al serviciului secret. Reuniunea a avut un aer solemn, dar prietenos. De la Colonelul Rodríguez știam că Generalul Șef al Serviciului Secret lucra strâns cu CIA și cu Pinochet, Comandantul a vorbit cu mult tact, explicând urgența și necesitatea de a avea un pasaport cu care să poată călători în toată lumea, și să ia contact cu toți anticomuniștii în vederea viitoarei lupte pentru libertatea culturii occidentale.

Întorși la hotel, Comandantul era foarte optimist. Eu la fel. Colonelul Rodríguez și șefii naționaliștilor erau fericiți. Erau convinși că guvernul îi va face un pasaport oficial Comandantului (pe alt nume).

După două zile orizontul se întunecă brusc: Colonelul Rodríguez, întristat și amar, ne transmise refuzul lui Pinochet. Nu dorea să "aibă neplăceri" cu CIA nici cu guvernul american... care sprijinea numai "militarii naționaliști"....

Comandantul, foarte dezamăgit mă privi dezolat. Eram decepționat și furios. Pierdusem un timp prețios, și renunțasem la alte activități cu mari speranțe. Așa mă am convins și eu de neseriozitatea lumii americane. Eram și mai supărat când mă gândeam la Comandant, care

ajunseseră să vibreze de bucurie când asista la entuziasmul tinerilor chileni, și la jurământul pe care îl luasem la cei 40 șefi regionali. Credeam amândoi că pusese bazele unei "sucursale" legionare la "capătul pământului"...

Speranța era Argentina. Și această țară era condusă de un guvern militar, numai că aici guvernele militare se schimbau tot la doi ani (imitând partidele politice), dar oricare general era, în acel timp, supus incondițional guvernului american. Aici eram mai optimist. Eram cunoscut ca catedratic la trei Universități (fusesem numit în acel an și la o Universitate de Stat) și eram cunoscut și ca psiholog de firme industriale (unde lucram și ca "terapeut"). Am cunoscut mulți naționaliști catolici. Între aceștia era un student de medicină care era fiul Șefului de Contraspionaj, pe care l-am ajutat să învingă depresiunea psihică de care suferea. Generalul de Infanterie - tată a acestui tânăr - mă vizita deoarece voia ca și soția lui să fie tratată. Cu acest motiv, l-am prezentat Comandantului și am reinceput "tratativele". Deși militarii argentinieni erau mai severi cu teroriștii comuniști și mai "independenți" de SUA, totuși relațiile cu CIA îi obliga să fie "ascultători": deci o nouă înfrângere. Explicatia era exact ca și în Chile; nu doreau să ia nici o măsură fără aprobarea americanilor. Aflasem, de data asta, că Mișcarea Legionară nu era bine primită din cauza strânsei prietenii a Statelor Unite cu Israelul (a cărui serviciu secret era o "sucursala" lui CIA).

Dupa plecarea Comandantului, (cam după doi-trei ani), un "tycoon" corean naturalizat in SUA, convocase lumea anticomunista la Montevideo (Uruguay). Comandantul a aflat si m'a rugat să mai "jertfesc" trei-patru zile pentru a "lua contact" cu acest om de afaceri, care avea o avere uriasa (fabrici, super-magazii, mosii de mii de hectare, etc.) si pretentia de "a fi stat de vorba cu Dumnezeu", care l-ar fi sfătuit să înceapă opera de unire a tuturor religiilor din lume. Acolo, in Montevideo a venit - cu aceias misiune dela Comandant, si bunul Prof. Alexandru Francu, bun camarad si mai bun prieten, inteligent, cult, talentat ca ziarist si scriitor. Am tras la acela hotel (platit de Moon) si-am ascultat rabdatori "conferintele" invitatilor. Am profitat, înainte de inchiderea congresului, si i-am vorbit "Reverendului" Moon (asa ii placea sa fie numit). Fara multe inflorituri retorice m'a intrebat: "Horia Sima are aprobarea lui CIA?" Nu voia să stie nimic de o interventie personală pentru pasaport. In schimb îl lauda pe Comandant pentru faptul de a crede in "victoria Occidentului"...

Cinci ore de Conversatie in Buenos Aires (1979)

După nesansa ayuta cu colonelul, seful serviciului de Inteligentgă si Securitate a Presedintelui Republicii, in restaurantul unde mâncam de obicei, i-am expus Comandantului sincera mea părere privitoare la sansele ce le avea în incercarea pe care o făcea de a uni fortele nationaliste din lume împotriva comunismului. Intre altele i-am amintit si de acel faimos discurs a lui Roosevelt, cred din anul 1942 sau 1943, în care sublinia faptul ca "marele aliat Rusia" este condus de o democratie peculiara care se potriveste pentru unele popoare mai mult decât pentru altele, si că aceasta democratie poate fi tot atât de utilă si nimerită ca aceea occidentala. Apoi faptul că Statele Unite în mod tacit au permis ca soții Rosenberg să "vanda" secretele armelor atomice Sovietelor, chiar dacă după aceia vinovatii fură condamnatii. In Anglia, al doilea sef mai important în "Intelligence Service" (Philby) tot timpul fusese si agentui Moscovei, transmitând datele parasutării si numele agentilor anticomunisti pregătiti de englezi. A treia zi dupa revolutia din Ungaria, Eisenhower, promise ajutor imediat revolutionarilor unguri, dar imediat dupa aceia rectifică vointa de a intra în războiu contra comunistilor. La finea anului 1975 un marinar leton

dintr'un crucisetor rus dezertă în Germania Occidentala. La cererea guvernului rus, marinarul fu imediat predat comunistilor pentru a fi executat ca trădător de țară... Țările occidentale (mai ales SUA, Anglia, și Franța) faceau un comerț normal cu URSS și țările satelite. După pierderea întâităii în lupta tehnologică spațială, SUA descoperi că Rusia reuși să ajungă la acele succese datorită secretelor obținute de la Pentagon. După ce SUA reuși să întrecă Rusia în lupta pentru cucerirea spațiului, propuse Rusiei "colaborarea" științifică și tehnologică, atât pe teren industrial cât și în activitățile bio-chimice pe terenul alimentar și agricol.

I-am amintit (și arătat chiar, decupajul) de "National Enquirer" care publică un studiu scris de un important investigator economic-social (Reginald Fitz), intitulat: "Shoker: U.S. Banks are financing Soviet Warfare", în care mărturisea ca SUA încă înainte de 1980, adică în decada 1970), a finanțat, tot timpul terorismul comunist și împrăștierea ideilor marxiste în toată lumea, prin "împrumuturile" acordate Uniunii Sovietice (cu taxe neobisnuit de mici, atât de mici, încâ nici firmele americane nu le obțin). În același timp Senatul american fu împotriva ajutorării mișcării "Contra" din Nicaragua care lupta disperat pentru răsturnarea guvernului comunist-"sandinist". În aceeași revistă i-am tradus Comandantului un comentariu a Secretarului de Comerț, Lawrence Brady care recunoscă că datoriile Rusiei

Sovietice și a țărilor comuniste se ridicau la o sută de miliarde de dolari, adăugând: "Fără îndoială că cea mai mare parte din această sumă este destinată sprijinului dat Sovietelor în lupta pentru ocuparea Afghanistanului, și a ajutorului dat guvernelor comuniste din Cuba, Angola și Nicaragua".

Când ne-am întors la Institut, i-am arătat cartea "Roosevelt and Churchill, Their secret Wartime correspondence", editată de Francis L. Loewenheim, Harold Langley și Manfred Jonas, în 1975 (Barrie & Jenkins, Ltd. London). La pag. 660/661, 668 și altele, din care se deduce ușor tăcuta acceptare a democrației reprezentative de a "împărți" interesele cu democrația de masă, permițând ca aceasta să se instaureze liniștit în România. I-am citat și declarația lui Churchill (pag. 517) făcută în Camera Comunelor, odată întors din Crimeea: "The impression I brought back from the Crimea and from all my other contacts, is that Marshal Stalin and the Soviet Leaders wish to live in honorable friendship and equality with the western democracies. I feel also that their word is their bond". Roosevelt addressă a joint session of Congress in equally optimistic terms on March 1."

După Yalta lucrurile se precipitară; în foarte puține luni comunistii ajunseră la Berlin. Generalul Patton - unicul șef lucid din tabăra democrației reprezentative, - voia să termine cu armata roșie (dându-și seama că aceasta voia să ocupe nu numai Germania întreaga, ci și Franța)

dar fu înlocuit imediat de sefii democratiei reprezentative... Acelas lucru se petrecu si cu Mac Arthur, zece ani mai tarziu, cand acesta voi sa cucerească Coreea de Nord...

Cu ocazia aceea i-am amintit din nou de conversatia avută cu profesorul american, trimisul oficial al CIA la congresul International al Ligii Anticomuniste Mondiale din Asunción (Paraguay), care-mi recunosc pe fată că SUA are tot interesul să mentina flacăra anticomunista în America Latina, pentru a stăvili guerrilla marxista pregătită de Fidel Castro, dar că nu-i interesată sa pregatească sau să incurajeze miscări anticomuniste care sa "desestabilizeze" regimele căzute în sfera comunismului sovietic. La intrebarea mea dacă aceasta politica nu contrazice discursurile oficiale a marilor democratii, care sustin lupta pentru libertatea tuturor poparelor, care trăiesc sub teroarea comunistă, mi-a răspuns, cu un surâs elegant, că această teroarea va dispăre în momentul în care "democratia socialistă" își va da seama de avantajile pe care le va avea imitând democratia reprezentativă, prin treptata acordare de drepturi si libertăți cetățenilor cari acum suferă...

I-am reamintit argumentele Sefului Casei Militare a Generalului Stroessner (presedintele Republicii Paraguay), ca anticomunistii (făceam parte din acel Congres) aveau tot sprijinul dar nu puteau să încurajeze acte "subversive" (acordarea de pasapoarte false, pentru

capii nationalistilor din alte țări)...

Am trecut in revista si marea deziluzie avuta la Santiago de Chile cu seful Sigurantei de Stat a lui Pinochet... Ne permiteau să organizăm nuclee nationaliste cu tineretui chilen, deoarece Legiunea Arhanghelul Mihail forma personalități cu credinta în mântuirea sufletelor si credinta în Christos, dar nu putea să se "amestece" in actiuni cari ar putea primejdui relatiile cu guvernul Statelor Unite,...

Deceptia a fost cu atat mai mare cu cat sederea noastra in Santiago a fost, pe de alta parte foarte fructifera: reusisem să formăm un grup de tineri nationalisti (majoritatea studenti universitari, ofiteri superiori si profesionisti) organizându-i si entuziasmandu-i pentru a activa cu ajutorul unor norme si legi pe care le sintetizasen (inainte de sosirea Comandantului) din Cărticica Sefului de Cuib, Cartea Fratiilor e Cruce a lui Gh.Gh. Istrate si "Circularile". Cel care suferi mai mult - dupa esecul avut cu pasaportul Comandantului - a fost un tânăr colonel de 34 de ani, care facea parte din cercul adjutantilor Generalului Pinochet. Nici el nu putea intelege, cum de un presedinte a Republicii nu putea da ordin să i se facă un pasaport Comandantului...

Aceste două înfrangeri (Asunción si Santiago de Chile) m'au pregătit, întrucatva, entru a suferi a treia mare deceptie: guvernul militar din Buenos Aires. Colonelul sef al Serviciului de Securitate) de care am amintit mai

sus a fost inasa de o sinceritate totală: “Guvernul nostru pregătește un guvern democratic, care să fie pe placul Statelor Unite, iar momentan luptăm împotriva guerrillei, dar odata ce o nimicin suntem obligati să predam guvernul unui partid democratic, deci nu ne este permis să luam initiative anticomuniste fără aprobarea Statelor Unite...” (desi îl asiguraseam ca pasaportul ar ajuta pentru strângerea rândurilor tuturor nucleelor anticomuniste din lume, pentru destabilizarea monstrului bolsevic). Cu aceiasi ocazie, am aflat că, chiar nationalistii catolici din Argentina erau considerati de guvernul militar ca “periculosi” si “subversivi”, desi erau putini si grupati in jurul unei reviste “Cabildo” de înalt nivel cultural (care fusese confiscată numai cateva luni dupa aceia...).

Comandantul isi dadu seama ca peste regimurile militare “nationaliste” pluteau aripile vulturului nordamerican. Plecă mahnit. Dupa cele trei luni de convietuire in Asunción, Santiago de Chile si Buenos Aires, încerca sa tatoneze terenul si in Brazilia. Rezultatul a fost același.

Proiectul Comandantului de a unifica fortele nationaliste din lume sub o singura sefie, si dintr’un singur punct de sprijin nu avu succes. In’ doua scrisori trimise Comandantului - în mod elegant - ii reproșam de unica ocazie pierdută pe care o avuse in Spania în timpul cât trăia Generalul Franco, care ne iubea; care avea o mare stimă față de Căpitan, si venera gestul lui Mota si a lui

Marin căzuti la Majadahonda... Am trăit în Spania, în parte din anii 1947 si 1948, si-mi amintesc căldura sufletească a Falangei si guvernului spaniol a lui Franco față de legionari si de Comandant (aceasta proba de prietenie si admiratie față de Comandant se răci vizibil, dupăce Sefii Falangei si Sefa Falangei Femenine aflară de durerosul act adulterin comis de Comandant, in 1952 si consecintele avute in sanatatea Doamnei Veluca (Elvira), care cazuse in catatonie, si, pe de alta parte, consecintele avute in toata lumea legionara (cand se produse ruptura, parasind Miscarea condusa de Comandnat cam 70% dintre legionari, iar intre acestia majoritatea facusera parte din elita din timpul Capitanului). Cu toate acestea, pana la moartea lui Franco, atat guvernul spaniol cat si Falanga au aratat toata prietenia si camaraderia fata de Miscarea Legionara, ajutand, nu numai cu unele servicii de protectie, ci chiar cu un ajutor economic fix pe care legionarii il primeau de la Ministerul de Interne prin Georgel Demetrescu.

“Punctul de sprijin” ii aveam deci, de la moartea eroilor nostrii (1937) si pana la moartea lui Franco. Totusi Comandantul voia alt “punct de sprijin”, mai departe, in America sau Australia (dupa cate mi-a dat a intelege), odata ce ne-am convins de imposibilitatea obtinerii pasaportului in America de Sud; in Australia nu puteam pleca. Lipsisem multe luni de la cele două Universități (unde tineam prelegeri in Facultatile de Psihopedagogie si Psihologie).

De mai multe ori, vazand insistenta cu nevoia de a avea "un punct de sprijin" intuiai că aceasta cautare obsesiva de "sprijin" era mai curand un fel de dorinta de "compensare" a indepartarii domnului Vasile Iasinski si a celor două sute de legionari (dintre care cam jumătate fusesera fruntasi legionari si in timpul Căpitanului)...

Alte Amintiri dupa Conversatia de Cinci Ore

Admiram vointa lui. In timp ce vorbea își misca ambele mâini, resfirând degetele si inchizand pumnul, pentru a întări si mai mult punctele de vedere. Repeta din când in când: "Nu vezi ca nu avem altă solutie. Trebuie sa facem ceva neapărat pentru ca să ajutam lă rasturnarea comunismului din țară. Aceia din țară si-au pus nădejdea in noi!" Apoi ridica capul, ca si cum ar fi dorit să se inspire pentru a mă convinge definitiv si adăuga: "Trebuie să convingem lumea nationalistă din aceste țari (se referea la Paraguay, Argentina, Brazilia, Chile, Coreea de Sud si nu-mi amintesc ce alta țara din Africa, cu care Georget Demetrescu avea stranse legaturi din cauza prieteniei cu ocazionalul "Imparat"). Să - i convingem pentru că dacă nu se apără, comunismul va veni si peste ei. Noi am putea să formăm vreo opt echipe de luptători care să saboteze guvernul lui Ceausescu, si să contribuim la răsturnarea lui!"

Exprimand aceste idei se înflăcăra si mai mult, mai ales că eu ma uitam cam neîncrezător la el încercand să-mi imaginez acele opt echipe antrenate pentru a face sabotaje si, în același timp, să ne găsim gazde, care să ne adăpostească si să ne ascundă de politie si serviciile de securitate comunistă. Mi-aminteam de experienta mea din Martie 1945; cu cei șapte camarazi parasutati pe

muntele Măgura (în Maramures) si de greutățile întâlnite ca să găsim țărani să ne vândă alimente sau dispusi sa ne orienteze pentru a ajunge cât mai repede pe Giumalau, unde ne astepta Al. Sutea cu câțiva camarazi, pentru a începe lupta contra NKWD-ului si politiei comuniste... In 1945 lumea era infricosată si se temea să ne dea informatii... Acum însă, în 1979- 80, când regimul lui Ceausescu era organizat, iar camarazii nostrii întemnitati si liberati conditional, erau supravechiati si controlati, nici unul din cei opt din echipă, nu s'ar fi încumetat să bată la usa unui Hoinic sau Mocanu, ca să ne găzduiască dupa ce vom fi aruncat în aer o fabrică sau un depozit de munitii...

Cam aceste ganduri îmi treceau prin minte, în timp ce imi vorbea despre “gasirea unui punct de sprijin nationalist” în unul din numitele țări...

Ziua urmatoare, în timpul cinei îmi repetă ideea si îndemnul de a “convinge guvernul militar argentinian” explicând pericolul comunist..... I-am descris realitatea din Argentina - foarte similară cu aceia din Chile, Paraguay, etc... Statele Unite au tot interesul sa mentina guvernele militare si sa renunte - pentru un timp - la guvernele democrate care erau si mai corupte, si care incurajau subversiunea, prin simplul fapt de a fi obligate - ca democratie - sa permita formatiunile politice de extrema stângă... adică grupurile teroriste care erau antrenate de Fidel Castro... I-am explicat că ajutorul moral si economic dat Paraguayului, Chile, Argentinei si Braziliei

era numai ca să puna stavilă ofensivei Sovietelor si Cubei. Era -politica lui “contentment”, nicidecum, însă de pregătire pentru războiu (asa cum speram-si creadeam noi).

Ici - colo amintea de “nesansa” cu “ruperea Miscarii” de catre cei 200 si ceva de legionari cari , împreuna cu D-1 Iasinschi îl părăsira (1953) cerandu-i să renunte la sefia Miscarii. Mi-aminti de vreo trei-patru ori, că acu nu mai putea dispune în exil decat de vreo 90 de camarazi. Era dureros, deoarece între acestia rămăseseră numai sase sau sapte grade importante din timpul Căpitanului (Cdtii. Ajutori Nicu Iancu, Ghita Costea, M.Dimitriu, Corbut...) Toti, ceilalti “stateau deoparte”: Cdtii Ajutor: Dr. Victor Apostolescu, Dr.Vasile Andrei, Ing. Horodniceanu, Av. Stanicel, Ing. Tr.Boeru (si majoritatea ploestenilor), Dr. Gh. Stoia, Av. Virgil Popa, Prof.Carstea Prof. Nagacevschi, Nelu Manzatu, Dr. Hoidas, Prof. Safta, Prof. Goranescu, Prof. Bujorel Hoinic, Dr. Ighisan, Av. Mille Lefter, Av. Acrivu, Av. E.Barsan, Dr. Cengher, Dr. Crisu Axente, Ing. Culica, Pavel Deleanu, Dr. Fleseriu Ion, Av. Popinciuc Mardarie, Av. Pentleiciuc Gh. Gh, Racoveanu (ziarist), Dr. Alexandru Rauta, Dr. Gh. Stoia, Ing. D. Sfintescu, Ing. Untaru, Ing. Caraivan, si multi altii, cunoscuti prin activitatea lor in periorada pre-belica, sub comanda Căpitanului.

Intr'una din sedintele din Madrid, dupa vizita la Monumentul Mota-Marín, in casa unui legionar declara in mod enfatic: “Cu cat vom fi mai putini cu atat vom fi

tari! “ Cei prezenti ramasera consternati...

Obsesiunea pentru găsirea unui “punct de sprijin” era însoțita înșă și de voința de a fi acceptat ca “partid politic” recunoscut de regele Mihai. Cred că unul din motivele pentru care nu-i convenea să mai apară reviste legionare era și preocuparea, și grija ca nu cumva Mișcarea Legionară să apară ca mișcare spirituală revoluționară, în vederea formării unui om nou, așa cum ne cunoștea lumea românească din Carticica Sefului de Cuib și “Pentru legionari”. În “Tara și Exilul” apăreau mereu note și informații din care reieșea lupta “politică”, pe linia democratică. Pentru a întări și sublinia acest fapt publică cartea (“Mișcarea Legionară și Democratia”) care vrea să fie un fel de “carte de căpătâiu” și îndreptar pentru legionarii “moderni”.

Pe camarazii care-l înconjurau aproape zilnic (la Madrid și Paris) îi înștrua și “învața” cum să judece “politic” situațiile și întâlnirile cu ne-legionari (și chiar cu acestia). Uneori îmi făcea impresia că dorea să retrăiască timpul din Iunie August 1940, când se misca în mod exclusiv pe meridiane politice. Dintre toți fruntașii legionari care fusesera arestați, întemnițați sau bagați în lagarele din Vaslui și Miercurea Ciucului, el Horia Sima, fusese singurul care se salva, putând să conducă legionarii rămași liberi. Se specializase în activitatea “subversivă”: stătea un timp când în casa unui camarad sau simpatizant, când în a altuia apoi câteva zile pleca în alt oras, și

mentinea legăturile cu celelate regiuni. Strângea cotizații pentru ajutorarea miilor de legionari arestați și încerca să fie aprovizionați cu alimente. Ing. Clime din “Inchisoare” propusese să fie șeful organizației, fiind cel mai puțin cunoscut (atât între comandanți legionari, cât, mai ales, de către poliția lui Carol). Dar după uciderea călăului A. Calinescu. Comandantul se specializase și în trecerea frontierei spre Yugoslavia și Germania. Se servea de tot felul de pasapoarte sau “documente” prefabricate pentru a lua contact cu pușinii legionari refugiați în străinătate. Mi-amintesc că pe la finea lunii Mai, a anului 1940 (ma aflu în Inchisoarea din Chișinău, împreună cu Donat Sultan și Lucian Caramlau), șeful gardienilor ne-a “daruit” ziarul cu știrea că “Horia Sima și Nicolae Patrascu fusesera arestați într’un sat din jud. Caras, după ce trecuseră frontiera spre România”. Am tresărit o clipă tustrei: credeam că reîncepea prigoana lui Carol II. Dar a doua zi am aflat că atât Petrascu cât și Horia Sima fuseseră invitați să “stea de vorba” cu toți fruntașii legionari în viață, sau întemnițați, pentru a-i convinge a “preda armele” (daca le aveau...), și să se “supuna” guvernului. Deci știrea “destinderii”! Comandantul fusese invitat la Palat și ajunsese la obținerea “destinderea”, cu condiția ca toți legionarii mai cunoscuți, (din lagare, temnițe sau ascunzături) să semneze o “cerere de înscriere” în noul partid înființat de Carol; “Partidul Națiunii”. Așa s’ a ajuns (numai la câteva săptămâni după aceea) la formarea echipelor de luptă care au atacat diferite puncte din țară, reușind să

răstoarne regimul satanic a lui Carol. In una din aceste echipe a luptat eroic și aviatorul Costin, camaradul nostru drag și sotul aceleia cu care Comandantul Horia Sima făptuise rușinosul act de adulter.

Auto - Degradarea Morala a Comandantului

Rusinosul Adulter si Consecintele Imediate

“Pater pecavi in coelum, et coram te;
jam non sum dignus vacari filius tuus”

(Luca, XV, 18, 19)

Evenimentele istorice pe care le trăiam, erau atât de dramatice - cu stirile cruzimilor comuniste din țară - încât datoriile noastre de legionari, cari trebuiam sa participăm la dezrobirea patriei noastre erau mult mai urgente si importante decât căderea în degradarea morală a unuia din noi (chiar fiind seful Miscării)...

Cum citeam “Pentru Legionari” și celelalte cărți de căpătâiu, nu putea șa să uit: “drumul cel mai rău este desunirea”, “și în iad dacă ar merge trupa legionară, de va fi unită, va invinge tot iadul si se va intoarce pe urmă înapoi învingatoare”, “sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare, cu toate poftele si cu tot egoismul din tine, pentru această unire. Ea, Unitatea, ne va da biruinta. Cine este contra unității este contra biruintei legionare (Circulări, 50, 41/51); “Scopul nostru era altul: de a merge uniți. Mergând împreună, uniți, cu Dumnezeu înainte si cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită,

înfrangerea sau moartea, ea va fi binecuvantată și va da roade pentru neamul nostru” (P. Leg.op .276-306/51).
“Nu uita că ceea ce poate să ne piardă pe noi legionarii este neînțelegerea și desbinarea din fiecare cuib sau dintre diferitele cuiburi” (Cart. Sef. de Cuib, p. 75, 102/52).

Cam fiecare legionar avea datoria de a pregăti un subiect pentru a-l ceti la sedinta saptamanala. Cautam sa ne improspătăm intimitatea cu invataturile din “Pentru Legionari” cranii de Lemn”, “Circulari” și “Carticica Sefului de Cuib”. Camaradul Costin, cand vorbea o facea cu o limpezime cristalina care ne uimea.

Noi îl iubeam pentru că reprezenta tipul legionarului inteligent, viteaz și plin de bunătate. Luase parte cu noi la lupta dela 3 sept. 1940, pentru rasturnarea regimului carlist, impreuna cu alti camarazi, lângă Brașov. Era unul din cei mai apreciați și viteji camarazi. Soția ajunsese în Franța și astepta viza consulatului argentinian din Paris, pentru a se imbarca spre Buenos Aires. Pe atunci eram cam vreo 40 de camarazi în Buenos Aires. Seful nostru “politic” era Radu Ghenea, fostul ambasador roman la Madrid. Eu îl inlocuiam când pleca el la La Paz (Bolivia) unde era foarte stimat și apreciat de Paz Estenssoro, Presedintele Boliviei. Sosirea d-nei Costin a însemnat pentru noi o adevărată sărbătoare. Sotul ei locuia într’un cartier la marginea orasului Buenos Aires, împreuna cu Ing. Horodniceanu, Dr. Hoidas, Ioan Popa, Nicolae Popa, într’o “villa” cu cinci-sase dormitoare, înconjurat de un

parc frumos.

Doamna Costin fu primita ca o princesa. Toti legionarii erau bucurosi ca macar unul dintre noi avea norocul să -și vadă sotia. Bucuria noastră dispăru numai după câteva săptămâni dela sosirea ei.

Legionarii celor zece cuiburi din Buenos Aires aflară că sotia lui Costin îi marturisi sotului ca la Paris avu relatii intime cu Horia Sima, și ca astepta un copil peste cateva luni. Durerea simțita a fost atât de mare, încat nimeni n’a participat la sedintele de cuib. Abia a doua saptamana, s’au reluat sedintele la doua cuiburi. Camarazii care faceau parte din cuibul meu erau dezolati, și înfurati. Nu credeam că Horia Sima ar fi fost capabil de un act de degradare morala. Cu usurință mi-am dat seama de situatia animica a camarazilor, vizitându-i sau invitându-i la mine acasă. Trei (Ghenea, Ioras și E. Popa) credeau, dar considerau ca chestiunea era o “simplă aventura” a lui Sima. Nici nu se gândeau la drama și durerea lui A. Costin, sau la rusinea d-nei Costin. Cel mai numeros grup (Ing. Horodniceanu, Dr. Hoidas, Prof. Safta, Seitan, Aranutu, Lefter, Gazdaru, Dumbraveanu, Malcinschi, Popa Ioan, Popa Nicolai, Bologna, Jivon, Zus, Cardu, Taraoiu, Popinciuc, Posderca, Goranescu, Hasiu, Prof. Fleseriu Ioan, Fleseriu Virgil, Fieseriu Gigi, Pentelieciuc, manifestară deceptie și condamnă actul ca imoral. Cateva săptămâni mai târziu, acelaș lucru se întâmplă cu Misa, Nola, Tudose, Hasiu și încă doi a caror nume imi scapă. Un mic grup de vreo 6-7

legionari care se pregatea pentru plecarea în SUA sau Canada (unii plecasera puțin înainte), îl condamna pe H. Sima în mod evident.

Stând de vorbă cu membrii cuibului meu, am reușit să-i liniștesc întrucatva. Așteptam informații mai sigure dela Paris. Când scrisorile lui Borobaru dădură a înțelege că nu a fost Horia Sima adulterul ci el, Borobaru, revolta a fost unanimă. Se încerca o manevra rusinoasă, nedemnă de legionari.

Atât de dureroasă era situația în care ne aflam, gândindu-ne la autodegradarea morală a Comandantului și la durerea adâncă simțită de Costin, încât uitasem că mai era cineva care suferea adânc de tot drama: Elvira soția Comandantului, doamna "Veluca". O cunoscusem în București, când însoțeam camarazii care erau însărcinați să pazească casa Comandantului. Fiind iarnă, doamna Veluca oferea ceai, înainte de schimbul garzii, și uneori schimbam câte o vorbă, mai ales că era și Ponta (mereu dispus la conversație). Mai târziu, după ce se împrăstie dureroasa știre și în cercurile românești și străine, prin Borobaru aflai că doamna Veluca se îmbolnăvise, iar în 1961, în drum spre Copenhaga (la Congresul Internațional de Psihologie), mă opri la Madrid. Comandantul mă rugă să o salut pe soție șoptindu-mi: "cred că ti-a spus Borobaru că soția e paralizată".

Mult să fi dat să n'o fi văzut în situația în care se afla.

Era bine îmbrăcată, așezată într'un fotoliu cu mâinile sprijinite în aripile fotoliului. Nemiscată, mă privea cu ochii plini de tristete. Mă înclinai în genunchi și-i sărutai mâna dreaptă. Nu putea vorbi. Misca doar ochii. Rămasei câteva clipe, dându-i curaj și asigurându-o că toți camarazii ne rugăm pentru sănătatea ei. Mi se pară că ochii îi erau înundați de lacrimi. În acel moment mi-am amintit de durerea lui Costin și a tuturor camarazilor care fură nevoiți să suporte umilinta căderii Comandantului în fața lumii străine și dușmane care râdea de noi, în Buenos Aires.

Între timp mentineam corespondența cu Comandantul. El știa că putea conta cu mine pentru a fi din nou parasutat în munții Bucovinei, unde mă aștepta Alex. Sutea cu o echipă de camarazi cari fuseseră sub comanda mea în 1945-1946. În una din ultimele scrisori imi cerea să fac tot posibilul să mai iau pe cineva cu mine, cu condiția de a avea eu totală încredere în integritatea lui morală și în vitejia în fața dușmanilor. Îl alesesem pe Constantin Zus. Fratele lui fusese ucis de Carol în lagărul de la Ciuc, iar el fusese condamnat la muncă pe viață de un tribunal militar din Cernăuți în 1938/39 (împreună cu Mihai Stănescu, Lututovici, Alex. Rachmistriuc), iar la București făcu parte din "Gărzile Incalzarmate". În anul 1942-44 stătu la Buchenwald în cuibul condus de mine. Deci aveam totală încredere: era o stancă de credință legionară.

Pregatirea Pentru a Doua Parasutare in Tara, de Data Asta Insotit de Zus. 1953-1954

Ne-am imbarcat pe un vapor care ne ducea in Spania. Constantin Zus, prietenul si camaradul meu din timpul prigoanei carliste (1938-39) fusese inrolat si in "Garzile Incazarmate" (Octombrie 1940-Februarie 1941), fiind considerat unul din cei mai cinstiti, viteji, curati si credinciosi legionari, i-am propus sa ma insoteasca in lupta de guerrilla contra bolsevichilor, alaturi de camarazii care ma asteptau in muntii Giupalau si Rarau.

Plecarea a fost secretă. O cunostea numai Teban si Cardu (cu care avusesem stranse relatii camaraderesti in Buenos Aires, si care cunosteau drama adulterului, dar erau convinsi ca si mine ca lupta de desrobire a Neamului era mai importantă decat căderea adulterină a Comandantului Horia Sima; deoarece acesta era unicul care avea legaturile politice cu serviciile "Intelligence Service" si a americanilor. Afară de asta, faptul că domnul Iasinschi (unicul Comandant important care fusese foarte stimat si apreciat de Căpitan) mai statea alături de Horia Sima ne-a întărit convingerea că nu aveam alt drum decât a luptei până la ultimele consecinte.

Călătoria pe vapor a durat cam două săptămâni. Tot timpul, pe punte, la soare, sau in sala de sah, vorbeam

despre aruncarea cu parasutele in Muntii Bucovinei. Ii povesteam cu amănunte cum ma pregatisera nemtii (cu Skorzeny) in 1944-45 (Decembrie pana la 24 Martie 1945), descriindu-i armele, munitiile, tehnica guerrillei, cum ne instruirea sa aruncam in aer podurile, tancurile si cazarmile dusmanilor, cum ne-a instruit in atacurile nocturne, si cum ne-a obisnuit cu căderea in parasute. Ii povesteam si descriam pe camarazii care ne asteptau in căsutele construite de noi la "Patru Părae", si unde ascunsesem armele si munitiile, după ce Petruscu fu obligat sa facă pactul cu guvernul Anei Pauker in 1946, iar noi, umiliti, trebuira sau sa ne predam sau sa fugim din nou peste granita (asa cum facusem eu). Cred că conversatiile i-au făcut bine. Mai ales că avea netărmurita încredere in camarazii care ne asteptau in frunte cu Alexandru Sutea (instructor legionar, numit de Căpitan(in același an in care fusese numit si eu).

Planul nostru era acesta: trebuia sa ne oprim la Madrid ca sa cunosc părerea domnului Iasinschi, si - dacă ma ajuta Dumnezeu - sa-l conving sa nu-l păraseasca pe Horia Sima in acele momente; apoi sa plecăm la Barcelona, de unde avionul unei Companii Elvetiene ne ducea la München.

In timp ce Zus ma astepta la hotel, m'am întâlnit cu Domnul Iasinschi in strada unde locuia. Intr'un bar i-am mărturisit hotărîrea mea de a fi parasutat din nou pentru a continua lupta contra bolsevichilor. M'a mirat foarte surprins: "Cum, a doua oară vrei sa fi parasutat? Ai vreo

garantie ca vei ajunge bine in muntii Bucovinei? Iti dai seama că tara este acum ocupată de trupele rusesti, nu numai de guvernul Anei Pauker?" Vazand hotarirea mea, n'a mai insistat. Am profitat pentru a-l ruga să continue lângă Comandant. Se facu o adâncă liniste. Luă ceasca de cafea, o duse la gură si se făcu că sorbi ultimele picături. Apoi, dupa câteva minute: "camarade Ovidiu, te cunosc de cand erai frate de cruce în Rădăuti. Te-am întâlnit si în tabăra de muncă pe Rarău si la Carmen Sylva in 1936, te apreciez, dar nu te sfătuiesc să dai acest pas. Nu am încredere în Horia Sima. Un Comandant Legionar care a păcătuit cu sotia unui legionar de frunte ca Andrei Costin, nu poate să conducă Miscarea. Eu nu-l mai pot sprijini si nu pot sta alături de el!"

Am mai stat cam o ora de vorbă. Eu i-am expus motivele, subliniindu-i faptul ca nu avem, pe nimeni dispus să ne ajute la dezrobirea tarii, decât puterile anglo-saxone. Dacă acestea mă ajuta, prin Horia Sima, accept, desi nici eu nu-l aprob deloc si "simt o mare durere gândindu-ma la profunda deceptie si tristete pe care trebuia s'o simta doamna Veluca (Elvira)" ...Urmara cateva clipe de tacere. Ne despartiram cu lacrimi in ochi. Il rugai să transmita sotiei si d-nei Veluca sărutări de mână apoi: "Trăiasca Legiunea și Căpitanul!"

Putine săptămâni dupa aceea, Domnul Iasinschi dădu un comunicat si o scrisoare adresată Comandantului în care îl anunta că nu-l mai urma (18 Ianuarie, 1954), numai

la câteva săptămâni dela convorbirea cu mine.

Cand am ajuns la München, ne-au primit Manoilescu si Boaca. Manoilescu mi-a făcut onoarea de a dormi în aceias cameră, iar Zus în alta (cred cu Boaca). M'a "descusut" prieteneste. Eram buni prieteni din Buenos Aires, înca. Ne întâlneam, nu numai la se-dinte, ci chiar în casa lui Radu Ghenea când coana Jeana pregătea cate o cina sau cand ne întâlneam mai multi (venea si Nelu Manzatu, Solacolu, Marculescu, Protopopescu cu sotia, si altii) sărbătorind vreun eveniment important. După două zile ne-a vizitat Borobaru si ne-a dus la întâlnirea cu Comandantul. Intre patru ochi (în timp ce Zus vorbea cu Borobaru în alta parte) i-am povestit Comandantului întreverea cu Domnul Iasinschi, fără să adaug parerea mea, nici hotarîrea lui de a nu-l mai urma pe Comandant. Intr'un coltisor a inimii mele, mai speram să nu se întâmple ruptura. Bănuiesc însă, că Horia Sima își dadu seama că imoralitatea comisă nu putea fi acceptată de o figură ca aceea a Domnului Iasinschi (si nici măcar cu tăcerea, asa cum era cazul meu). Putin după întâlnirea cu Comandantul, am fost găzduiti într'un hotel mic la vreo optzeci de kilometri depărtare de München. Localitatea se cheama Schliersee. Ne-a impresionat mult frumusetea satului. Erau niste case tărănesti împrăstiate între brazi, fagi si stejari, iar in mijloc era un lac urias, linistit, care avea ceva paradisiac.

Acolo in Schliersee trebuia sa asteptam "ora X" a

plecarii in Anglia. Ne plimbam în fiecare zi în jurul lacului si vorbeam de toate, mai ales ne aminteam de diferitii camarazi cazuti în timpul prigoanelor lui Carol, Antonescu si Anei Pauker. Zus si-amintea cu plăcere copilăria si adolescenta lui alături de fratele lui martir (Radu Zus), care fusese împuscat în lagărul dela Ciuc împreuna cu ceilalti martiri, în 1939. Avea o memorie privilegiată. Eu îi povesteam de figurile camaraderesti cu care stătusem în temnitele din Galata, Inchisoarea Militară din Iasi, Doftana si Chisinău: Donat Sultan, alt basarabean bun camarad, (al cărui nume îmi scapă) Lucian Caramlău si simpaticii lui camarazi ploesteni care îl însoteau si ne "îndulceau" viata cu povestile si cantecele lor ("Mi-e dor de munti, de Caraivan...") partidele de sah si sedintele legionare zilnice, pentru înprospatarea învățăturilor capitănesti, si "munca" nocturnă pe care o făceam cu rândul (făcusem un "canal" subteran, care ducea dincolo de zidurile temnitei. Ne lipseau puțini metrii pentru a evada, dar nu am avut ocazia, deoarece sosi "destinderea" din Iulie 1940...). Uneori venea si Comandantul cu noi si intram in pădure, cântand cantecele noastre legionare. Alteori venea si Borobaru, care ne istorisea "bancuri" bânătene.

Comandantul petrecea uneori zile întregi la Schliersee, si ne plimbam pierzându-ne în conversatii ore întregi. Intr'o seară după plecarea Comandantului, Zus m'a întrebat fără ocolis: Ti-amintesti de Rostock, cum de-am

plecat odată împreună cu Alecu, Nicu, Hoinic, Strătescu, Useriu, Neaga si Iser la Fürstenwald pentru a-l păzi pe Comandant pentru că se zvonise că niste agenti trimisi din tară voiau să-I omoare"? Da, îmi aminteam, iar Zus mi-a spus ca, in realitate el nu a crezut o clipă ca cei trei sau patru români, descoperiti ca ne "legionari" la Rostock să fi marturisit că Antonescu voia să-l execute pe Comandant. Nu intelegeam bine acea "aducere aminte" întâmplata în anul 1942, dar ceva mai târziu (în Londra, cam peste vreo trei patru luni) mi-a explicat că aducerea aminte a pădurii din Fürstenwald (unde trăia Comandantul împreuna cu cei doi Vacaresteni (Ilie Garneata si Corneliu Georgescu), Vasile Iasinski, Trifa, Groza, Borobaru, Stoicanescu si inca alti doi legionari) era datorită banuelii lui secrete că Horia Sima suferea puțin de obsesiunea că Antonescu voia să-l ucida, (si "tocmai aici in inima Germaniei, unde stateam sub vigilanta severă a SS-ului, a "Sicherheits Dienst"-ului si a Jandarmeriei provinciale...")

În realitate nu mi-a căzut bine mărturisirea lui Zus. L-am combătut si i-am amintit că aveam o misiune sfântă de indeplinit, si chiar dacă nu am fi legionari, ci simplii soldati români, nu trebuia să ne împiedecăm de fleacuri sau idei năstrusnice. Tinta noastră era datoria față de Neam, Căpitan si Mota. Zus nu a mai insistat. Cred că tonul meu de superior si de repros l-a făcut să nu mai insiste. Fără să-si dea seama el plutea pe aceleasi meridiane de idei, în privinta Comandantului.

Ajunsi la Londra, în aeroport ne-a primit un colonel englez, Parker. Foarte atent și politic, ne-a condus la apartamentul unde am locuit tot timpul cât a durat antrenamentul de "guerrilla" (Greenstreet, 38, etajul 2, cam la o sută de metri de High Park Corner).

Intr'o zi, în timp ce ne plimbam prin parc, Zus vorbea cu Borobaru iar Comandantul cu mine, mai înapoi; pentru întâia oară m'a întrebat de "cei din San Juan", adică de Costin, soția și fiul pe care Costin îl recunoscuse ca propriu. Fără să arăt nici o surpriză i-am povestit pe scurt cum traiau, cu ce se ocupa Costin, cât era de pretuit și admirat de către argentinieni, că fiul era sănătos și foarte frumos. M'a privit cercetător. Stia și aflase că în fundul sufletului îl condamnam, dar că rămâneam ca și înainte, soldat supus și ascultător.

Abia în Martie 1954 am aflat de drama camarazilor parasutați la începutul anului 1953. Fuseseră trădati. Cățiva ani, după aceea, aflasem însă adevărul: Al doilea șef al Intelligence Service-ului, Philby, era spionul Uniunii Sovietice, și toate echipele de parasutisti antrenate de Anglia în combinație cu SUA, cadeau în bratele comunistilor: Philby informa Moscova, iar aceasta transmitea informația comunistilor români.

Mare decepție am trăit când a sosit Borobaru, trimis de Comandant, împreună cu Colonelul Parker, comunicându-ne că "din motive superioare nu puteam fi parasutați în România. Trebuia să mai așteptăm încă, cel

puțin un an! Văzând decepția și supărarea noastră, Comandantul s'a văzut obligat să ne viziteze și să ne asigure că misiunea noastră de a lupta în munții Bucovinei stătea în picioare și că suferea numai o simplă amânare... Totuși îl vedeam desconcertat și mahnit. Apăruseră ticurile nervoase și avea cearcăne sub ochi. Muschii feței îi tremurau, și dădea din maini în mod nervos.

Mi-am dat seama că trebuia să se fi întâmplat ceva grav. Supărarea mea era cu atât mai mare cu cât eram răspunzător, oarecum, de situația lui Zus. Nu avea nici o ocupație fixă în Argentina (îci -colo îl făcea pe salahorul în port, sau pleca pe câte un vapor de marfă ca ajutor de mecanic. I-am sugerat Comandantului să-l invite ca să trăiască în Spania, împreună cu Ghita Costea și ceilalți camarazi în Madrid, care se îngrijeau de Crucea și monumentul (începuse construcția) Mota-Marin la Majadahonda.

Comandantul nu a acceptat. Insista să se întoarcă în Argentina. Sustinea că avea destui camarazi care îl ajutau la revistă și celelalte treburi legionare. L-am descris în cele mai vii culori, povestind trecutul de Frate de Cruce, lupta în Cernăuți alături de M. Stănescu, Alexandru Rachmistriuc (Dr. Ronnett), Lututovici, etc., apoi i-am amintit cum ne-a însoțit în timpul cât se bănuia că agenții antonescieni voiau să-l omoare pe Comandant (nedormind, pentru a controla toate trenurile care circulau între Berlin și Fürstenwald...). I-am reamintit că fratele

lui fusese ucis în lagărul Ciuc ...NU am avut alte argumente. Prefera să fie înconjurat de alții, care nu prea meritau viața din Madrid... (cu excepția lui Ghită Costea)...

Am fost decepționat și îndurerat. I-am scris lui Teban și lui Ghenea, rugându-i să-l ajute când va sosi la Buenos Aires, iar eu am plecat la Madrid ca să vizitez pe prietenii falangisti, Crucea Mota-Marin, camarazii, și să-l vizitez și pe Profesorul Santiago Montero Diaz, care-mi făcuse onoarea de a mă numi auxiliar al catedrei de filosofia istoriei în 1947 când trăiam în Spania. Înainte de a mă întoarce în Argentina trecui și prin München, unde Prof. Romano Guardini și Karl Jaspers mă primiră ca colaborator al revistei "Dinamica Social" (care apărea în Buenos Aires în trei limbi, și a cărui director era Carlo Scorza). Acesta, neștiind că eu plecam în Europa pentru parasutarea în țară, crezând că faceam un "voiaj de vizite", mă însărcinase să-i vizitez cu ocazia întâlnirii gânditorilor europeni într'un simpoziu "Viitorul Europei și tehnica". (München)

În Argentina m'am refăcut sufletește cu activitățile zilnice și ajutorul lui Vintila Horia. Din nefericire numai puțini legionari asistau la ședințele săptămânale. Acei cari se hrăneau încă din învățăturile Căpitanului și a lui Mota continuau să rămână credincioși și să aibă o viață demnă de legionari.

ANUL 1942 sau "PROECTUL POLITIC" AL COMANDANTULUI

În decembrie 1942, Comandantul ajunsese "la marginile disperării" (cum scrie în "Prizonieri ai puterilor Axei", pag. 287). "La întrebarea lui Stoicănescu... Wolf nu i-a dat nicio asigurare, dar din tristețea cu care îl privea, Stoicănescu a dedus că situația grupului se va înrăutăți... Situația era alarmantă. Toate planurile noastre de a ...căuta ocrotire politică sub autoritatea lui Mussolini, se spulberaseră... Se apropia și iarna cu pași repezi, ceea ce excludea o evadare pe alte căi" ... (p. 287) Din declarațiile fortate luate de către Av. Romulus Opris, Dr. Victor Apostolescu, Nita Ghimbasanu și Popa, cei vinovați (Burducea, Serbu și Musat) ar fi declarat "de bună voie" că erau agenții lui E. Christescu, și că trebuia să-l execute pe Comandant pe data de 6 Decembrie 1942... Wilms, delegatul poliției pentru grupul legionar a reluat cercetările pe cont propriu". Având dovezi că grupul legionar i-ar fi "chinuit" ca să declare că fuseseră trimisi de Antonescu ca să-l omoare pe Comandant, Wilms ne-a chemat pe toți legionarii care îi anchetasem pe agenți, și ne-a anchetat pe noi... Consecința a fost că Ministerul de externe a trimis un înalt funcționar ca să facă un raport amănunțit asupra evenimentelor. "Funcționarul era puțin interesat cu ce se întâmpla cu legionarii, și "era enorm

de interesat să nu supere pe Antonescu”, “mergând până acolo încât să afirme că complotul a fost o înscenare a noastră” (p.270) “După mărturisirile lui Serbu, atentatul trebuia să aibă loc în padurea Fürstenwald. Bazat pe aceste informatii, Ovidiu Gaina s’a gândit că, împreună cu alți camarazi” (apropape tot cuibul condus de Gaina: Useriu M. Orendovici, Stratescu, N. Antonovici, Al. Rachmistriuc, D. Leonties, Dragos Hoinic, etc.)”, să exercite câteva zile o supraveghere a liniei ferate dela Berlin la Fürstenwald”. (p. 270). “După ce am fost pus în curent cu ancheta dela Rostock, ne-am dat seama ca ne-am întâlnit cu doi agenți ai Bucurestiului, cari au venit... în vederea atentatului plănuir” (p. 271). “Fuga mea in Italia, în 16 Decembrie 1942, a provocat un val de turburări..., Am intrat într’o nouă fază a persecutiilor ce le-am îndurat în țară și în exil... cari au dăinuit aproape doi ani și s’au încheiat abia în ziua capitularii Romaniei, 23 August, 1944”. (p.275)

“Îi explicam (lui Himmler) motivul plecării mele... Eram amenintat în existența mea fizică, iar autoritățile germane nu păreau dispuse să mă apere de agenții trimisi de Siguranta Romana” (pag. 295).

“Cum i-a declarat Wolf lui Enescu, în caz că nu mă întorc, o serie de elemente apropiate mie sau complice la fuga mea vor fi împușcate... ceilalți ar fi internați în lagare de concentrare” (p. 305) “Ce să fac Doamne? Afacerea luase o întorsătură gravă. O serie de camarazi ai mei, și dintre cei mai buni, erau amenințați să fie împușcați. M’am

gândit și frământat toată noaptea. Am ajuns la concluzia că cu toate primejdiile, nu puteam părăsi proiectul politic...” (pag. 306)

Asadar, după părerea Comandantului “proiectul politic” se mărginea la adăpostirea în Roma sub aripa lui Mussolini, deoarece - așa cum îi scrie lui Himmler (p295)- : “eram amenintat “în existența mea fizică”, și ca să-mi salveze viața, și “proiectul politic”, “a ajuns la concluzia că cu toate primejdiile” (adică împușcarea unei “serie de elemente apropiate” Comandantului) el, Comandantul “nu putea parasi proiectul politic” (p. 306). Cu alte cuvinte: chiar cu riscul de a fi împușcați; toți cei din Berckenbrück (Corneliu Georgescu, Garneata, Domnul Iasinschi, Stoicanescu, Borobaru, Smultea, Viorel Trifa, etc. și ceilalți camarazi care l-au ajutat în mod direct la fuga, Comandantul nu putea renunța la “proiectul politic” adică salvarea propriei vieți pentru a putea sta de vorbă cu Mussolini...

Nu știm dacă, în momentul în care a scris aceste rânduri, Comandantul și-a dat seama că cititorii ar putea rămânea înlemniți de mirare (cel puțin aceia cari sunt legionari și s’au identificat adânc cu doctrina legionară și creștină). Oricum, cartea “Prizonieri ai puterilor axei” exista, iar autorul acestor rânduri crede că atât clipele trăite de Comandant în luna Decembrie 1942, cât și acelea în care a redactat numita carte s’au caracterizat printr’o “inflație egocentrică”, care i-a “umbrit” raționamentul

obiectiv, iar capacitatea de vibrare unison cu dragostea aproapelui fu înlocuită cu dragostea pentru "proiectul politic" și propria lui viață.....

După fuga în Italia și penibilă întoarcere în Germania a suferit o furtună de reproșuri și recriminări, nu numai din partea autorităților germane și italiene, ci în special din partea comandantilor legionari și a camarazilor în general. Numai la două-trei zile de a fi fost "înapoiat" de către italieni, germanii deciseră internarea a două sute de legionari în lagărul Buchenwald, în condiții foarte riguroase: nu ni s'a permis să luăm cu noi nici măcar Biblia sau cartea Căpitanului! Numai un pachetel cu cămașa de noapte, ciorapi, o cămașă de zi și paltonul cu care ne îmbrăcasem. Când am vrut să iau cu mine Biblia și s'o învelesc într'o cămașă curată, Wilms, comisarul mi-a spus: "Nu vei avea nevoie de ea!". Numai vreo o sută și treizeci rămasera la Rostock. Abia instalați în bărcile din Buchenwald, seara, stând de vorba în colțul nostru (Ghimbaseanu, Opris, Grimalschi și Apostolescu) am auzit vocile celor două sentinele care erau puse în dreptul ferestrei noastre. Unul, întrebând pe celălalt: "ăstia, ce-o fi cu ei?", primi răspunsul: "au fost aduși să fie împușcați".

Comandantul, în cartea "Prizonieri ai puterilor Axei" (pag. 323) recunoaște: "Prigoana existentă s'a întetit după fuga mea în Italia... Incontestabil că fără fuga mea în Italia, nu s'ar fi ajuns la convoiul de legionari internați în lagărul dela Targu Jiu. Aici responsabilitatea între cele două acte

este clară. Dar puteam eu să-mi închipui ca bestialitatea regimului să merge atât de departe încât să culeagă din țară ultimii legionari rămași liberi, pentru a-i asvârli între sârmele ghimpate?"

Aici Comandantul, inconștient, recunoaște că simțul lui politic nu l-a ajutat prea mult, mai ales când -inocent- se întreabă: "Dece această reacție furibundă?", (p. 324)* Și continuă întrebându-se cu aceeași inocență: "Si atunci de ce acest ordin dement, de pe urma căruia chiar a doua zi de Crăciun erau ridicați dela casele lor sute de legionari pentru a-i interna în lagărul din Targu-Jiu?"

Dacă camarazii și prietenii cari îl înconjurau imediat (în special Stoicănescu, de care afirma în "Guvernul National roman dela Viena", p. 143: "dispun de cel mai bun cap politic al Miscării, Constantin Stoicanescu") l-ar fi sfătuit cu meridiană obiectivitate, și nu l-ar fi ajutat așa cum erau obișnuiți, cu "fabricarea" de pasapoarte false, "curieri secreți", "gazde secrete", sau "legături misterioase dar sigure" (totul pe plan "politic" se înțelege), i-ar fi explicat și convins că o asemenea "fuga" nu numai că nu era POLITICA, DAR CA PUTEA AVEA CONSECINTE GRAVE PENTRU MII DE

*) Când se întreabă "Dece această reacție furibundă?" Sau "Dar puteam eu să-mi închipui ca bestialitatea regimului să merge atât de departe încât să culeagă din țară ultimii legionari rămași liberi, pentru a-i asvârli între sârmele ghimbate?" Se pare că regretă că întâmplător elaborarea "proiectului politic" nu a "prevăzut eventualitățile reacției adverse (așa cum se obișnuiește în politică și cum ar fi fost de dorit ca un maestru, ca Horia Sima să fi ținut cont cu talentul politic și înțelepciunea de "on politic" de care ar fi dorit să dea dovadă....)

LEGIONARI, atunci, inocenta intrebare“ Dece aceasta reactie furibunda?” nu ar mai fi avut loc...

Sentimentul vinovăției, disperarea de a apare mai puțin vinovat se observa, și mai mult când - în mod infantil, aproape - încearca să falsifice un adevăr, care apare chiar în a doua pagină (469 și 470, în “Prizonieri ai Puterilor Axei”), când scrie “Internarea conducătorilor legionari dela Berckenbrück la Buchenwald era stabilită *)....

...cu mult înainte fugei mele în Italia... Din acest document rezulta ca Geissler a tratat chestiunea internării grupului Berckenbrück și a modului cum trebuie să fie tratați, înca dela data de 5 Noembrie 1942! Deci nicio legatura cu fuga mea în Italia!”, -iar în pagina următoare, apare fotocopia ordinului transmis de Geissler comandantului K.Z. Buchenwald, în care-i ordona să primească 150 “rumänische Legionäre” iar “Fernschreiben” are data 21 Decembrie 1942!, Deci după fuga Comandantului în Italia...

*) Intamplarea a făcut ca Colonelul Wolf, care comanda paza grupului comandamentului Miscării Legionare din Berckenbrück și Fürstenwald, să se refugieze după război în Argentina... Sosind în Argentina împreună cu un camarad din Buchenwald (Mario Vlăgădele Deya, acum traieste în Sao-Paulo) am cunoscut o familie germană (Schwartzkopf) care ne invita la masa iar acolo am cunoscut pe Colonelul Wolf, care se împrietenise cu fiica familiei Schwartzkopf (nu reuși să-și aducă soția și cele două fetite din Germania deoarece erau foarte pazite de autoritățile aliate), și cu această ocazie - aflând că fusesem la Rostock și Berckebrück (primele săptămâni, înainte de Rostock) îmi povesti cum îi cunosc pe sefii noștri, și cum se împrietenise cu Comandantul, Domnul Iasinschi, Corneliu Georgescu, Garneata, Stoicanescu, etc.. Ma prezenta proprietarului unei fabrici de obiecte de bronz pentru bucatărie și baie - unde lucra Wolf ca salăhor - și așa putui să muncesc și eu în primele luni a anului 1948 (în lunile Septembrie-Decembrie) la un strung de fier, alături de Colonelul Wolf. Stând la aceiași pensiune, ne-am împrietenit și când afla cine eram, îmi povesti cu amănunt ce se întâmplase în acele memorabile zile din Decembrie 1942, și călătoria ce o făcu la Roma pentru a-l aduce pe Comandant în Germania cu forța, pentru ca nemții să nu fie nevoiți a ne împusca...

Anul 1945/6: “DEZROBIREA ROMANIEI DE SUB-COMUNISTI “FARA HORIA SIMA dar sub “comanda” lui Petrascu, în fruntea a 83 de legionari.

“Așa se face că m’am decis, profitând de sborul ce voia să-l întreprindă Andreas Schmidt în țară, ca să-i ofer ca insotitori pe cele mai bune elemente de care dispuneam atunci la Viena. Seful acestui grup era Nicolae Petrascu, care și-a ales ca ajutor pe Nistor Chioreanu, fostul șef al Regiunii Ardealul de Sud... și alți fruntași legionari cari se bucurau de o faimă recunoscută în întreaga țară. În total, 8 legionari. Plecarea fără nicio instrucție specială... Grupul și-a luat zborul la începutul lunii Octombrie 1944, spre România... în România au început acțiunea de organizare a Miscării. Stoicănescu dispunea acum de un sprijin efectiv în masa poporului, prin camarazii veniți dela Viena... (“Guvernul National Roman” dela Viena, pag. 38)... La sfârșitul lunii Septembrie 1944 ultimele unități militare se retrag din regiune. Legionarii trebuie să urmeze și ei aceeași cale... (p. 41)

La începutul lui Octombrie 1944, o nouă cerere urgentă dela Hitler prin organele SS dela Viena: un pod în România, în nu știu care parte a țării, trebuia distrus cu orice pret și în cel mai scurt timp, având o valoare

strategica... Am convocat pe legionarii ce-i credeam apti pentru aceasta expeditie si le-am explicat în mod sumar în ce consta misiunea lor (nici nu cunosteam în amanunt planul întreprinderii)... Dintre camarazii convocati numai doi mi-au spus că nu sunt pregătiti sufletește să plece în țară... si m'au rugat să le îngadui să-si facă datoria de luptători în armata națională... Legionarii au fost transportati imediat dela Viena la Friedentahl-Sachsenhausen, unde erau incartiruite trupele speciale ale lui Skorzeny. Seful legionarilor trimisi la Friedenthal era Virgil Popa, avand ca ajutor pe Ovidiu Gaina... (p. 44)....

“Eu aflasem de iminenta sosire a lui Stoicanescu si Andreas Schmidt... Comandorul Bailla, care avea contact cu Comandamentul Aerian dela Viena, m'a înștiintat de ordinul ce-i primiseră ofiterii din acest centru că artileria antiaeriană să nu tragă într'un avion cu culorile românești... pela începutul lunii Februarie 1945... Târziu am aflat ce s' a întâmplat cu ei. Avionul lui Stoicanescu si Schmidt a fost interceptat de aviatia de vânătoare si doborât... au fost capturati din avionul arzând, cu răni grele... au fost transportati la Inaltul Comandament Sovietic... în Rusia, unde au murit...” (p. 150)

“Drama dela Bad GASTEIN (p. 212):-214) “...pe drumul ce ducea la hotel, am fost întâmpinat de doua fiinte speriate, Doamna Iasinschi si sotia mea, cari mi-au povestit, între lacrimi si sughituri, ce s'a întâmplat. Ne-au

sfătuit, tremurând de frică, să părăsim imediat localitatea. Politia se mai găsește la hotel si seful C.I.C. din Bad Gastein a întrebat si de mine... “..Am umblat toata noaptea, desi localitatea nu era departe... A trebuit sa facem eforturi disperate ca să înaintam pas cu pas. Am rămas pâna astăzi cu cosmarul acestui drum fioros”. Apoi, la pagina următoare: “Abia ajunsi la Salzburg, mi-am dat seama de primejdia prin care am trecut. Am multumit lui Dumnezeu că ne-a scăpat si din această încercare” (p. 215). Nu sunt numeroase aceste multumiri date lui Dumnezeu, ceia ce sur-prinde cititorul legionar (obisnuit cu cărțile de căpătăiu: “Pentru Legionari”, “Carticica Sefului de Cuib”, “Circularile” si “Cranii de Lemn”).

Comandantul a încercat o împacare cu dizidentii, prin mijlocirea Prof. Gamillscheg. In camera acestuia (in Hotel Imperial) avură loc două întâlniri cu sefii grupei dizidente: Ilie Garneata, Papanace si Mile Lefter, iar din parte Comandantului Corneliu Georgescu si Vasile Iasinschi. Gamillscheg “îsi făcea note” pentru a le trimite Ministerului de Externe (Von Ribbentrop). Papanace îl acuza pe Comandant de “cele întâmplare cu fuga în Italia... Papanace “s'a întors la anul 1938, făcându-mă responsabil de actele ce s'au săvârșit atunci, si cari ar fi avut consecinte funeste.”....” ...M'am sculat în picioare si i-am declarat Prof. Gamillscheg că nu mai pot continua discutia ...Am părăsit sala si după mine au plecat si Corneliu Gerogescu si Vasile Iasinschi” (p. 55)...

Guvernul National dela Viena nu a durat mult, deoarece rusii înaintaseră prin Ungaria si se apropiau de Viena. Comandantul pierduse pe cel mai talentat "om politic" Stoicanescu, iar Petrascu, Secretarul General al Miscarii fusese prins (împreuna cu ajutorul sau, Chioreanu), de catre autoritatile comuniste din tara (Ana Pauker, etc.) si obligat a semna "tratatul de pace", adică obligatia de a preda toate armele aflate în mainile noastre care luptam în muntii Bucovinei si alte regiuni, în schimbul libertății...

Când a avut loc întâlnirea cu Petrascu si Chioreanu, la Bucuresti, i-am comunicat lui Petrascu hotărîrea mea de a pleca în Occident, neavând nici o încredere în "gentlemen agreementul Petrascu-Ana Pauker". În timpul conversatiei Petrascu mi-a dat adresa lui Puiu Traian din Viena si m'a rugat sa-i raportez Comandantului ca a fost nevoit să semneze "înțelegera" cu guvernul comunist. La observatia mea ca noi ar fi trebuit sa continuam lupta în munti, cu orice risc, si că el, Petrascu, ar trebui să răspundă Comandantului pentru acest act, după cateva clipe de gândire mi-a spus: "Era de datoria lui sa vină, ca Sef a Legiunii. Poate ca ar fi găsit o iesire mai buna" În timpul conversatiei Chioreanu tăcea si-i tremurau mâinile, iar fata i se congestionase... Un an si jumătate după aceia, ajungând in Italia si Franta. și întâlnindu-mă cu Comandantul, acesta s'a simtit mâhnit, îndurerat si supărat, în același timp. Nu putu înțelege cum cel mai mare

prieten si cel mai strâns colaborator să fi avut asemenea răspuns...

În realitate, cam toti legionarii din țară ar fi asteptat ca, împreuna cu parasutistii, (sau cel puțin odata cu venirea lui Stoicănescu) să fi venit si Comandantul pentru a duce lupta contra comunismului, asa cum termina manifestul pe care noi îl imprastiasem în tara: "Români, armele voastre în inimile vrajmasilor!"

Cam pe la mijlocul lunei Martie, Comandantul mi-a încredintat misiunea de a organiza si conduce lupta de "guerrilla" în muntii Bucovinei si Maramuresului. Eram fericit, desi nu-mi putusem alege eu personal camarazii de lupta din grupul de elita din Korneuburg. Comandantul îmi alege camarazii: Mircea Alexandru, Radu Ioan, Visoianu Iosif, Tinta Ilie, Gherase Aurel, Oprea si Macovei Ioan. Oprea si Tinta fusesera reclutati voluntar din armata nationala, (amandoi fiind legionari), ceilalti, imi erau foarte cunoscuti, fie din lagar, fie din FDC (Gherase) din Storojinet. Aveam cam o săptămâna pentru educatie, înainte de parasutare. În fiecare zi faceam o ora si jumătate de mars fortat, o ora exercitii cu mitraliera, armele automate si granate, si o sedinta care dura cam doua ore. Cântam toate cântecele legionare. Ii învățasem chiar acele marsuri care nu prea erau cunoscute în toata tara.

La 24 Martie, cam pe la sapte seara eram pregatiti si echipati. Căpitanul Muller îmi ceru lista cu munitiile si armele de care aveam nevoie, pentru a le "imbalsama" in

niste bombe, cari păreau mai curând sicrie prelungite. Dupa ce văzu lista, ma întrebă dacă plecăm fără alimente. Raspunsul meu il uimi: "Preferam doua "panzer-faust", care ne vor ajuta mai mult decât cutiile cu cicolata si slanina" ...In realitate, avea tot dreptul să se mire, deoarece muntii erau înzăpeziti, si ne-a fost greu, foarte greu, să ne punem în contact cu un sat în care să ne aprovizionam cu alimente. Si asa s'a întâmplat! Doua zile ne-am alimentat cu o bucata de slanina si doua pâini mici pe care Mircea Alexandru le aduse în buzunarele scurtei. Tăranii dela poalele muntelui Magura (în Maramures) nu aveau, sau se speriasera, si nu voiau să ne vândă nimic!

Cam după miezul noptii, avionul Liberator (căzut si reparat de nemti) ne urcă spre cer. In timpul zborului am cântat tot timpul, ("Sculati Romani, la lupta bate ora din urmă pentru neantul Romanesc", 'Sfanta tinerete legionara", "Sunt ruguri si flacari, e Spania'n scrum, gloantele cad in altar. ..", "Drapelul sus si randurile stranse, Legiunea trece'n vii si aspru pas, ce-i ce-au cazut ucisi de gloantele dusmane, pălesc în rând cu cei ce au rămas...".

Când scriu aceste rânduri, azi, dupa cincizeci si sase de ani, simtesc aceiași emotie indescriptibilă ca atunci, 25 Martie, ziua Bunei Vestiri, când înainte de a se desprinde avionul de pe pământ am citit, "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina asezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere

sufletească pentru viata viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos?"

El, Mota, își parasea patria pentru a-si da viata pentru Christos, la trei mii de kilometri depărtare!. Inșă noi, cei opt tineri legionari aveam fericirea să luptăm pentru apărarea Crucii, în patria noastră! Si eram gata s'o facem, cântând în timp ce - zburând peste Budapesta, - artileriile antiaeriene comuniste aruncau buchete de bombe, făcând să tremure avionul din toate încheieturile - :

"Când fulgeră'n văzduh obuzul

Si las'o urmă de lumină,

Să sti că-i mare neputinta

Acolo'n tabăra streină.

Dar tu-acolo ai o țară

Si leagănele tale sfinte,

Obuzul va cădea în urmă,

Iar tu vei merge înainte!"

**Anul 1992: COMANDANTUL NU SE
MAI INTOARCE IN TARA SI
JUSTIFICA HOTARIREA: «Stiti foarte
bine dece eu nu mă pot adresa direct
camarazilor din țară pentru a le da
anumite sfaturi.**

**NU VREAU SA LE PRIMEJDUIESC
EXISTENTA PRIN INTERVENTIA MEA
IN AFACERILE INTERNE ALE
ROMANIEI**

**(din «Circulara-confidential»: «Catre
legionarii din exil», Madrid, 25 August,
1992**

Fusesem invitat la doua simpozion-uri în Germania (Univ.din Bonn si Münster). Eram foarte curios să cunosc personal (scrisorile erau prea sintetice) părerile Comandantului despre evenimentele si prefacerile din țară. Primul lucru pe care mi l-a cerut, la Madrid, a fost să mă pun în contact cu Uscatescu si cu Rauta pentru a-i invita la masă, împreuna cu Ovidiu Tarlea si inca doi-trei legionari aflători in Madrid. M'am bucurat nespun de acest pas de reconciliere cu intelectualii din Madrid. Dupa

marea ruptura din 1953, Miscarea Legionară se văzu zdruncinată din cauza despărțirii si a părăsirii a treisute cinci zeci de legionari din exil ca protest pentru ca Comandantul refuzase să se supuie judecătii unui tribunal legionar de onoare, din cauza adulterului comis cu sotia unuia din cei mai demni si viteji legionari (aviatorul Costin făcuse parte din echipele de luptă, care la 3 septembrie provocară răsturnarea guvernului lui Carol II). De atunci, Comandantul se văzu lipsit de cei trei intelectuali legionari foarte cunoscuti si stimati de către guvernul lui Franco si de sefii Falagei spaniole: Prof. Dr. Gheorghe Uscatescu, Prof. Aurel Rauta si Dr. Luca Popovici. Gheorghe Uscatescu, Profesor de Filosofia culturii la Universitatea din Madrid, era si profesor invitat a mai multor universități din Italia, si colaborator la cele mai cunoscute reviste de Cultura si Filozofie din Spania si Italia. Timp de patru decenii conduse si publicase cea mai importantă revistă de cultură în exil: «Destin», care reusi să strângă un buchet de învățati si oameni de cultură (între cari: Mircea Eliade, Stefan Lupascu, etc. etc. precum si filozofie ca Heidegger, Const. Noica, etc.). Publicase peste 80 de eseuri si carti de filozofie.

M'am bucurat mult, deoarece mentinusem un contact de strânsă prietenie cu ambele grupuri si făcusem numeroase încercari de împacare. Mi-amintesc de una din cele mai frumoase incercari. Cred ca era cam prin 1965-1966, cand, cu motivul unor conferinte tinute in München,

Bonn, Bochum, Amsterdam si Madrid, am stat de vorba cu Virgil Popa, Victor Apóstolescu, Nagacevschi, Tr.Boeru (si grupul ploestenilor din Germania), Gh. Racoveanu, Horia Stamatu, Romulus Opris, (avusesem aprobarea in scris si a Dr. V. Andrei), G.F. Culica, Prof. Gazdaru, Iancu Fleseriu, AI Randa, iar din Argentina: Hoidas, ing. Horodniceanu, cei trei Popa, Prof.Gazdaru, si altii, toti fiind de acord pentru o reapropiere. Din nefericire Comandantul rămase pe o pozitie ireconciliabilă, nevoind să-si recunoasca căderea sau să facă un gest de remuscare si pocăinta.

De data asta însă părea că dorea să se apropie măcar de câțiva intelectuali legionari, cu care ar fi putut intra în țară ca profesor, însoțit de alți profesori (mai ales ca Uscatescu cu ajutorul lui Const. Noica cunoscute intelectuali din epoca 1974-83 cand vizita Romania). Perspectiva de a fi însoțit de o echipa de legionari intelectuali, cunoscuti în streinatate era cu totul alta decat aceea de a se întoarce în tara insoțit de niste excelenti camarazi ca Mitica Cretu, Afilon, Rosca, Mircea si Bradescu, dar necunoscuti ca intelectuali, nici in lumea legionară, nici in aceia nelegionară, dar foarte credinciosi Comandantul si de mare valoare ca «curieri» sau redactori a revistei «Tara si Exilul».

Cred ca am fost cam opt persoane la masă, într'un restaurant tipic din Madrid. Conversatiile au fost extrem de calde si împestritate de amintiri vesele si plăcute

întamplate în timpul regimului franchist-falangist, când lumea legionară era foarte iubită si stimată (mai ales până la dureroasa ruptură din 1953, când s'a făcut publică oarecum stirea adulterului). Gheorghe Uscatescu era dispus să-l însotească, împreună cu Vasile fratele lui, si cu alți simpatizanti intelectuali din Franta si Germania. Vinul bun si cafeaua cu coñac avură un efect favorabil. Eram convins că mîncăraca contribuise la o «destindere» si că in sfarsit Comandantul va putea pleca în țară ca un om politic înconjurat de încrederea intelectualilor din exil.

Ceva s'a intamplat, dar nu stiu ce. Nu am aflat cauzele întreruperii contactului făcut la Madrid. Ajuns la Buenos Aires, numai după cateva săptămâni am primit (25.VIII.92) câteva rânduri si o circulară -confidential («Cazul Gh. Brahonschi). In care scrie, între altele: «In final, am câteva recomandări de facut. Stiti foarte bine de ce nu mă pot adresa direct camarazilor din țară pentru a le da anumite sfaturi. Nu vreau să le primejduiesc existenta prin intrerventia mea în afacerile interne ale României...» Mahnit si adânc surprins i-am scris imediat câteva rânduri exprimandu-mi uimirea: Cum el, Comandantul Miscării Legionare refuză să plece în tara, când nimic nu-l mai amenintă, iar majoritatea legionarilor se certau nedumeriti, din cauza lipsei de sefie....? Cred ca s'a simțit puțin ofenzat, deoarece nu mi-a raspuns.

CRAMPEIE DIN SBUCIUMUL EXILULUI

Cuprinsul

Dedicatoria

1. Cuvânt înainte
- 2) Câteva trăsături a personalității Comandantului
- 3) Insoțind pe Comandant la Asunción (Paraguay), Santiago de Chile și Buenos Aires (April-Iunie 1979)
- 4) Cinci ore de conversație în Buenos Aires (1979)
- 5) Alte amintiri după cele cinci ore
- 6) Autodegradarea morală a Comandantului
- 7) Pregătirea pentru a doua parasutare în țară, de data aceasta cu Zus. (Schliersee și Londra)
- 8) "Proiectul Politic" al Comandantului (anul 1942)
- 9) Anul 1945: Desrobirea României de sub comunisti, fără Horia Sima, sub comanda lui Petrascu în fruntea a 83 legionari.
- 10) Anul 1992: Comandantul nu se mai întoarce în țară («...nu vreau să le primejduiesc existența prin intervenția mea...»)

P.S.

Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.- Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și imbuibării.- Să înlăturăm orice încercare a explorații omului de către om.- Să jertfim permanent pentru țară.- Să apărăm Mișcarea Legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe cai de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce s'ar putea să-i scadă măcar, înaltă linie morală". MOTA SI MARIN: jurăm (Corneliu Zelea Codreanu).

"Ti explicam lui Himler motivul plecării mele... Eram amenințat în existența mea fizică! ...Cum i-a declarat Wolf lui Enescu, în

caz ca nu mă întorc, o serie de elemente apropiate mie sau complice la fuga mea vor fi împușcate... O serie de camarazi ai mei, și dintre cei mai buni, erau amenințați să fie împușcați... Concluzia: cu toate primejdiile nu puteam părăsi PROIECTUL POLITIC", (Horia Sima: "Prizonieri ai..." pag. 306)

Este libro,
en la cantidad de
250 unidades se terminó
de imprimir en el mes de
Febrero del 2001, en los talleres
de Artes Gráfica Negri S.R.L.
de la calle Chacabuco 1038
Buenos Aires - Argentina.

Cer scuze pentru erorile strecurate. Daca voi mai trai, voi scrie: "Viata din FDC", "Cu Capitanul pe Rarau (1935)", "Sedintele de noapte cu Capitanul la Carmen Sylva (1936)", "Marsul FDC la Sabla (1937)", "Lupta de la Valcele (3 Sep 1940)" si conversatiile cu Horia Sima (August 1940 pana la 25 Martie 1945).

7) «Psicología de la Política»
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1991

8) «Democratización de la Cultura»
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1992

9) «Ley Libertad HYbris»
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1993

10) «Voluntad Divina y Democracia»
Editorial Euthymia,
Buenos Aires, 1994

11) «Teoría de la Historia»
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1995

12) «Cristianismo o Democracia»
Editorial Euthymia
Buenos Aires, 1998

13) «Los grandes enemigos del
equilibrio interior »
Editorial Euthymia,
Buenos Aires, 2000

In limba romana:

14) «Legionarismul sau trairea
virtutilor»
Buenos Aires, 2000

Ovidiu Gaina (Stan M. Popescu)
«CRAMPETE DIN SBUCIUMUL
EXILULUI»

Lucrări științifice apărute în reviste de specialitate din Statele Unite, Germania, Japonia și Spania:

- 1) «La Psicología Industrial como puente animico entre empleadores y empleados», in revista «Ingeniería Internacional McGraw-Hill New York, tomo 20, N° 5, 1961 USA.
- 2) «La psicología demuestra la conveniencia de los métodos de selección» in «Revista Ingeniería Internacional Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 7 1961, USA.
- 3) «La evaluación de las tareas» en «Ingeniería Internacional Industrial» de Mc Graw-Hill, New York, tomo 20, N° 6, 1961, USA.
- 4) «La psicología laboral y el psicodiagnóstico», en «Ingeniería Internacional Industrial» de McGraw-Hill, New York, Tomo 20, N° 8, USA.
- 5) «Die Dynamik der argentinischer Arbeitsgruppen» (traducido del español al alemán por Dipl. Psych. M. Smollny) in FORFA BRIEFE, «Forschung Institut fur Arbeitspsychologie», in revista «Practische Psychologie», Gessellschaft für Practische Psychologie», Homburg, N° 6, 1963, Germania.
- 7) «A theory regarding the hypothetic existence of an individual rhythm in the energetic expansion of thinking, feeling and acting», en la revista «PSYCHOLOGIA», An International Journal of Psycholgy in Orient», Univ. Kyoto, N° 6, pág. 155-163, 1963, N° 6, Kyoto, Japonia.
- 8) «Los dirigentes fabriles. Aspectos de una investigación argentina», in Boletín de Instituto Nacional Científico de Racionalización del trabajo, Enero, 1963, Año XVI, Num. 172 Madrid, España.
- 9) «La formación y la evolución de un grupo de trabajo», en la «Revista de Psicología General y Aplicada», págs. 310-312 del Instituto Nacional de Psicología, Universidad Central de Madrid, España, Enero, 1965, Nros. 76-77.